

NOG MEER KOMEDIE

BOEKDEEL 2

NOG MEER KOMEDIE
BOEKDEEL 2

EDDY VAN GINCKEL

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 9789464924190

© Eddy Van Ginckel

INHOUDSOPGAVE

DE BUS	7
DE KUREN VAN VERSCHUEREN	34
SIMUL TERMINUS	86
AFSCHEID	124
DE JOS	169
CONTACT	187
HOEKANDANNA?	224
IS MIJN GAT NIET TE DIK?	260
ECHT NIET PLEZANT	286
GEBROKEN SOUVENIRS	325
OVER DRAKEN EN PRINSESSEN	338
JULIEN, JULIENNE	353
FREE JIMMY	413
KUST ZE, JOENG	426
PAKT'EM JULES	450
VROLIJK KERSTFEEST	477
NO COMPRENDO	489
BLIND GEHEUGEN	503
ONE LITTLE LIE	529
SCHAAKMAT	545
WAT EEN GELUK	587
STAND-UPCOMEDY	594
QUICKIES	598
TEGENSLAG	608

DE BUS

KOMEDIE

*Decor is vrij summier: een bushalte, een paal met plakkaat, een bank zonder leuning.
Personages: Karel en Vera (onbestemde leeftijd)*

EERSTE BEDRIJF

Vera zit op een bank te wachten. Ze heeft beide voeten in het gips, maar dat is moeilijk te zien. Ze draagt een lange rok en het lijkt alsof ze witte laarzen draagt. Haar krukken liggen achter de bank en vallen niet onmiddellijk op. Naast de bank staat haar reiskoffer. Karel komt aangewandeld. Hij stopt bij de bushalte, kijkt op zijn horloge, gaat eveneens zitten op de bank. Karel knikt.

KAREL: Madame.

VERA: Mijnheer.
(een stilte)

KAREL: Weet u misschien hoe laat de bus komt?

VERA: Normaal is die hier om 2 minuten na drie.

KAREL: *(kijkt op zijn horloge)*

Oei... dat is nog meer dan een uur. Bent u zeker?

VERA : Ik neem alle dagen de bus om 2 na drie.

KAREL: 2 na 2, zeker?

VERA: Neen, neen, 2 na drie.

KAREL: Dan zit u hier meer dan een uur te wachten?

VERA: U toch ook? Tenminste, als u ook de bus van 2 na drie wilt nemen?

KAREL: Ja, ja,... natuurlijk,... als dat de eerste bus is,...

VERA: Geloof me, eerder gaat u hier geen bus zien.

KAREL: Tja,...

VERA: Wachten is dus de boodschap. Tenzij u natuurlijk niet zo ver moet zijn, dan is het misschien beter om dat eind te voet te gaan. Ik zou in ieder geval niet wachten op een bus, als ik te voet rapper op mijn bestemming zou zijn.

KAREL: Ik zal dan maar,... wachten.

VERA: Voilà, dan zit u hier ook meer dan een uur.

KAREL: Ja,... maar bij mij is dat eerder toevallig.

(een stilte, hij bekijkt haar)

Zit u hier alle dagen zo vroeg?

VERA: Wat moet ik anders doen, mijnheer? Hier is niks te zien.

KAREL: Neen, dat is waar... Ergens iets gaan drinken zit er niet in. Alles is hier blijkbaar gesloten.

VERA: Altijd.

KAREL: Ja?

VERA: Er zijn hier twee cafés en die zijn alleen open in het weekend. Op weekdays zijn ze dicht.

KAREL: Dat is ook stom.

VERA: Er zou toch geen volk komen. Enkel in het weekend komen de toeristen.

KAREL: Toeristen? Er is hier toch niks te zien?

VERA: Die toeristen komen voor de kapel, een beetje verderop. Kapel is eigenlijk een groot woord,... een vervallen hokje, met een kruis op. Een paar jaar geleden

hebben ze rondgebazuind dat iemand daar een verschijning heeft gehad. En sindsdien komen ze massaal naar hier, in de hoop van ook iets te zien te krijgen,... of om bepaalde gunsten te verkrijgen,... ik weet het ook niet, hoor. Er staan dan zelfs kraampjes met souvenirs.

KAREL: O, zo,... dat is plezierig,... Maar daar hebben we nu niks aan, hé?

VERA: U moet maar zo denken, mijnheer,... als alles dicht is, spaart u in ieder geval dat geld al uit. Een koffietje kost al vlug 2 euro,... en als u mij dan ook nog iets zou trakteren,... ja, tien euro is vlug op, hoor.

KAREL: Tja,... u zal wel gelijk hebben,...

(een stilte)

Potverdorie, zeg,... nog meer dan een uur. Eigenlijk is dat schandalig, hé? Er zouden toch meer bussen moeten rijden, vind ik.

VERA: Dat is hier anders al jaren zo. Twee bussen per dag. Eén 's morgens om tien na zes en één om twee na drie.

KAREL: Maar twee bussen per dag?

VERA: Ja. Tien na zes, twee na drie.

KAREL: Dat begrijp ik toch niet, hoor. Tien na zes? Dat trekt op niks. Mensen die om acht of negen uur moeten beginnen, zijn veel te vroeg op hun werk en mensen die om zes uur moeten beginnen zijn veel te laat. Wat voor een uur is dat eigenlijk? Tien na zes,... Ongelooflijk...

VERA: Dat zeg ik al jaren.

KAREL: En twee na drie lijkt ook nergens op,... Wie neemt nu de bus om twee na drie,...?

VERA: U en ik?

KAREL: Dat is louter toeval,... mijn wagen staat in de garage.

VERA: Kapot?

KAREL: Onderhoud.

VERA: Oh,...

KAREL: Groot onderhoud,... morgen heb ik mijn wagen terug.

VERA: Juist.

(een stilte)

Ik wist niet dat hier een garage was?

KAREL: Mijn auto staat ook niet hier in de garage. Ik ben met iemand meegereden vanmorgen,... ik had hier een afspraak met een klant,... mijn collega heeft me afgezet en is dan verder gereden. Dat had ik nooit mogen doen.

VERA: Wat?

KAREL: Hem laten vertrekken. Ik dacht dat ik hier gemakkelijker zou wegraken, zonder auto.

VERA: Uw klant had u ook kunnen wegbrengen naar het station of zo? Of durfde u dat niet te vragen?

KAREL: Hij was niet thuis.

VERA: Oei, dat is pech hebben.

KAREL: Ja, ik weet het,... Ik had anders een heel duidelijke afspraak gemaakt,... misschien is er onverwacht iets tussen gekomen,..? Station, zegt u? Rijden hier dan treinen?

VERA: Neen, u heeft gelijk,... die rijden ook maar alleen in het weekend.

(een stilte) Zonder auto zitten is wel vervelend, niet? Gelukkig heeft u hem morgen terug.

KAREL: Ja,... Volgens de garagist zouden er ook vier nieuwe banden op moeten, maar daar ga ik nog even mee wachten. De banden die ik wil, heeft hij niet in stock. Die zijn besteld in Amerika en komen pas volgende maand binnen. Zo lang kan ik nog wel met mijn oude banden rijden. Het is nu niet dat ze op de draad versleten zijn. Dan zou het niet verantwoord zijn, natuurlijk. Dus ja,... morgen kan ik terug rijden, want dan heb ik mijn wagen terug.

VERA: Dat is goed.

KAREL: Zal wel zijn,... amai.

VERA: Mijn wagen is gestolen.

KAREL: Voilà, dat bedoel ik dus. Wij zouden hier nooit de bus nemen, als... *(bekijkt haar)* Is uw wagen gestolen?

VERA: Vijf jaar geleden.

KAREL: O, ik dacht dat hij pas gestolen was,... en dat u daarom,...

VERA: Neen, neen,...

KAREL: Goed,...

VERA: Ze hebben hem teruggevonden in het Kanaal.

KAREL: In het Kanaal?

VERA: Ja.

KAREL: Allee, zeg,... Uw auto in het kanaal?

VERA: Mijn auto? Neen, neen, de dief. Ze hebben de dief teruggevonden in het Kanaal. De sleutels van mijn auto zaten in zijn zak.

KAREL: O,...

VERA: Er hing een sleutelhanger aan met mijn foto op. Toen de politie aan mijn deur stond, dachten ze eerst dat het een vriend van mij was die ze uit het Kanaal hadden gevestigd.

KAREL: Maar u kende de man niet?

VERA: Neen, nog nooit gezien. Hij zag er ook niet zo fris uit, vond ik. Maar ja, als men een tijd in het Kanaal heeft gelegen, kan dat natuurlijk,... Ik heb toen wel een goede beschrijving kunnen geven van mijn auto en zo hebben ze hem kunnen vinden.

KAREL: Gelukkig,...

VERA: Zo gelukkig was dat niet,... De dief had verkeerde brandstof getankt en de motor was volledig naar de knoppen. Hij liet hem dan maar achter op een verlaten stuk weiland en daar heeft hij van woede alle ruiten kapot geslagen.

KAREL: Oei,...

VERA: En zo hadden de kippen van de omwonende boeren vrij spel. Die hebben een half jaar in mijn auto gewoond. Gewoon niet om aan te zien. Weet u hoeveel mest zo'n bende scharrelkippen produceert op zes maanden?

KAREL: Eu,... een hoop, zeker?

VERA: En stinken. Daar kon ik dus nadien niet meer mee rijden.

KAREL: Neen, dat zal wel niet.

VERA: Neen.

KAREL: Neen,... *(een stilte, kijkt op zijn horloge)*

VERA: Op de bus wachten is altijd vervelend, niet?

KAREL: Goed dat ik nooit de bus neem. Nu weet ik waarom.

VERA: Tja...

KAREL: Dat zal mij geen twee keer overkomen, wees daar maar zeker van.

VERA: U kunt er beter eens mee lachen, mijnheer.

KAREL: Lachen... ja, waarom niet... Ik vind het echt iets om mee te lachen.

(een stilte)

VERA: Ik ga vandaag naar het ziekenhuis.

KAREL: Allee.

VERA: Ik denk dat ik er ineens zal moeten blijven. Ze hebben dat wel niet met zoveel woorden gezegd, maar ik ben er bijna zeker van.

KAREL: O ja?

VERA: Ja,... ze gaan mij verplichten om te blijven, ik voel dat.

KAREL: Ze kunnen u toch niet verplichten om te blijven, zeker. Dat zou ik eens willen zien dat ze mij zouden verplichten om in een ziekenhuis te blijven.

VERA: Twee gebroken voeten.

KAREL: Wablief?

VERA: Ja, hier.

(ze tilt haar rok een beetje op en toont haar voeten)

KAREL: Sorry, dat wist ik niet.

VERA: Neen, dat zal wel niet. Of u moest helderziende zijn, maar dat bent u niet natuurlijk.

KAREL: Ik dacht eerst dat u witte laarzen droeg. Allee, zeg,... twee gebroken voeten,... Dat is niet zo goed.

VERA: Neen. Ik ga liever op bezoek in een ziekenhuis. Dat is soms ook erg, maar toch.

KAREL: Ja, ja, natuurlijk,... dat is een verschil, hé.

VERA: Ik ben van de trap gevallen,... uitgegleden eigenlijk,... en dat is het resultaat. Twee voeten in het gips.

KAREL: Twee voeten,... in het gips,...

VERA: Ja.

KAREL: Sorry, ik weet echt niet wat ik moet zeggen.

VERA: Trek het u niet aan, mijnheer. Het is mijn schuld. Ik overval u daar gewoon mee, dat had ik niet mogen doen.

KAREL: Neen, neen,... dat is niet erg,... ik bedoel,... het is niet erg dat u mij dat vertelt,... ik weet alleen niet goed wat ik moet zeggen, dat is alles. Twee gebroken voeten,... ja,... als u erover wilt klappen, geen probleem, hoor.

VERA: Ik wil er helemaal niet over klappen, dat is juist het rare. Ik wil er met niemand over klappen. In feite wil ik het helemaal niet weten. Maar ik kan er niet aan doen,... ik kan aan niets anders denken. Iedere keer als ik naar beneden kijk, naar mijn voeten,... dan kan ik er niet naast kijken,...

KAREL: Neen, inderdaad,... Het valt wel op,... allee, ja, als u naar beneden kijkt natuurlijk,... ik had het eerst niet gezien,... neen,... *(kijkt naar haar voeten)* ...ja,... Hebt u pijn?

VERA: Ik neem pijnstillers,... Ik ben een beetje suf, maar ik heb geen pijn. En dat is ook al iets.

KAREL: Het zal allemaal wel goed komen.

VERA: Ik hoop het.

KAREL: Hoe lang zit u al in het gips?

VERA: Vier weken.

KAREL: Dan bent u er bijna vanaf.

VERA: Ja?

KAREL: Absoluut. Afijn ja,... als alles goed is tenminste,...

VERA: Mijn moeder is er aan gestorven.

KAREL: Ja,... soms is er niets meer aan te doen,... ik bedoel,... ja, sorry, ik bedoelde dat zo niet,... Aan gestorven, zegt u? Gebroken voeten?

VERA: Ze is gevallen met haar krukken,... op haar hoofd. Ze was op slag dood.

KAREL: Dan zou ik toch maar voorzichtig zijn.

VERA: Ik probeer dat te zijn.

(een stilte) En nu ga ik naar het ziekenhuis. Zien of alles goed aan mekaar is gegroeid. Ja, in een ziekenhuis kunnen ze dat direct zien op de foto's.

KAREL: Dan gaat u misschien toch niet moeten blijven, denk ik.

VERA: Neen?

KAREL: Ik veronderstel dat u gewoon terug naar huis mag, als alles goed is op de foto's. Afijn ja, zoveel ken ik er ook niet van,...

VERA: In het ziekenhuis zullen ze het wel weten, zeker?

KAREL: Waarschijnlijk,...

VERA: Ja, waarschijnlijk,...

(een stilte)

KAREL: Ik ben nog nooit in een ziekenhuis geweest.

VERA: Neen?

KAREL: Neen,... nog nooit voor iets opgenomen,... wel op bezoek geweest natuurlijk,... heel dikwijls zelfs,... maar nog nooit voor mezelf,... neen, sorry, ik weet echt niet wat ik moet zeggen,... ik vind het zo erg van uw voeten,...

VERA: Willen we opnieuw beginnen?

KAREL: Opnieuw beginnen? Wat bedoelt u?

VERA: Ik ga doen alsof ik u nog nooit gezien heb. U zit op die bank en ik kom aangewandeld. U kent mij niet, u heeft mij ook nog nooit gezien.

KAREL: Ik ben niet helemaal mee,...

VERA: Dat is niet erg. U zult wel zien,... ik ben terug weg en ik kom naar hier,...

(ze neemt haar krukken en wil vertrekken)

KAREL: Wat gaat u nu doen?

VERA: Ik ga weg en kom terug naar hier.

KAREL: Zou u niet beter blijven zitten? U heeft twee gebroken voeten,... dat is toch te gek? Blijf gewoon zitten.

VERA: Neen, neen, neen,...

KAREL: Maar jawel, blijft u toch zitten.

VERA: Neen, neen,... het gaat wel,...

(ze vertrekt stuntelig, is even uit het zicht, komt dan terug aangewandeld)

Dag mijnheer.

KAREL: Dag madame.

VERA: Nogal een weer, hé?

KAREL: Ja, zegt dat wel,...

VERA: Dat was niet goed, hé?

KAREL: Wablief?

VERA: Dat is zo'n dooddouner, vind ik.

KAREL: Wat?

VERA: Welja,... *(ze imiteert zichzelf)* “Nogal een weer, hé?” Dat trekt op niks.

KAREL: Maar neen, het is goed zo,...

VERA: Neen, neen, het was gewoon stom van mij.

KAREL: Het klonk anders heel spontaan.

VERA: Ja, dat vooral,... spontaan.

KAREL: Nu valt het weer wel echt mee ook, hé?

VERA: Ja, het is al goed,... ik zal opnieuw beginnen,...

KAREL: Maar neen, dat moet u niet doen.

VERA: Jawel, jawel.

KAREL: Maar neen, blijf gewoon hier. U moet niet heel de tijd over en weer lopen voor mij. Dat is trouwens niet goed voor uw voeten. Ik zie u aankomen en ik zeg: “Dag madame.”

VERA: Dan kan ik toch beter even weggaan? Vindt u ook niet?

KAREL: Maar neen,...

VERA: Hoe kunt u mij nu zien aankomen, als ik hier gewoon blijf staan? Het moet toch een beetje écht lijken?

KAREL: Ik doe gewoon alsof. Ik doe alsof ik u zie aankomen. Dat kan toch ook? Dan hoeft u toch niet over en weer te lopen? Ja, toch? Allee, ik zie u aankomen en dan zeg ik heel spontaan: “Dag madame.”

VERA: Oké, doet u dan maar alsof,... als u denkt dat het beter is,...

KAREL: Absoluut.

VERA: Goed.

KAREL: Dag madame.

VERA: Dag mijnheer.

(Vera gaat terug op de bank zitten, dan volgt een lange stilte)

KAREL: Hoe gaat het met u? Neen, sorry, dat was een stomme vraag.

VERA: Bijlange niet. Dat was een goede vraag.

KAREL: Maar neen, dat was stom van mij om zoiets te vragen.

VERA: Vergeet het. Het was een goede vraag en daarmee uit. En een goede vraag kan ik zonder probleem beantwoorden. Heel goed, mijnheer. Met mij gaat het heel goed.

KAREL: Nu niet overdrijven ook niet,... u gaat naar het ziekenhuis met twee gebroken voeten.

VERA: Gebroken voeten? Ik heb geen gebroken voeten. Waar haalt u dat vandaan?

KAREL: *(uit zijn lood geslagen)* Maar u heeft,... u heeft mij daarnet verteld dat u,... ja toch?

VERA: Ik heb u nog nooit gezien, mijnheer.

KAREL: Maar dat is wel,... daarnet zei u,... uw twee voeten zitten in het gips.

VERA: O, dat? Dat is maar een grap. Dat is om te lachen.

KAREL: Wablief?

VERA: Goed, hé?

KAREL: U zei,... u zei dat maar,... om te lachen? Ik vind dat niet grappig. Met zulke dingen,... daar lacht u niet mee. Dat is,... dat is erg, dat is heel erg. *(pauze)* Uw voeten zijn niet gebroken?

VERA: Maar neen.

KAREL: En die gips dan?

VERA: Ik zei het toch al: dat is maar een grap.

KAREL: Ik vind dat niet grappig. Ik vind dat echt niet grappig.

VERA: Oké, oké,... ik heb het begrepen. Ik zal het niet meer doen.
(*een lange stilte*)

KAREL: Hoe kan u nu zoiets zeggen als het niet waar is?

VERA: Ik moest toch een onderwerp hebben om over te kunnen klappen.

KAREL: Er zijn toch duizend en één dingen om over te klappen.

VERA: Ja, sorry. Ik heb het al gezegd, ik zal het niet meer doen. Ik heb er heel veel spijt van en het zal niet meer gebeuren.

KAREL: Dat kan toch niet, zoiets? Dat doet u toch niet?

VERA: Amai, amai,... gaat u daar nu blijven over doordrammen?

KAREL: Neen. U heeft gelijk. Ik kan maar beter mijn mond houden, vooraleer ik hier dingen ga zeggen waar ik later spijt van ga hebben. (*een stilte*)

VERA: Ik heet Vera.

KAREL: Ja, dat is goed mogelijk,...

VERA: Neen, echt. Vera.

KAREL: (*diepe zucht*) Karel.

VERA: Charel?

KAREL: Karel!

VERA: Dat was ook maar om te lachen, hoor,... die Charel, bedoel ik.

KAREL: Ja, dat zal wel,... (*een stilte*) Hoe haalt u het nu in uw hoofd om te zeggen dat u twee gebroken voeten hebt, terwijl dat helemaal niet zo is? Ik begrijp het niet.

VERA: Stop er nu eens mee, zeg. Ik ga terug weg en we beginnen gewoon opnieuw.

KAREL: Hou op met dat onnozele gedoe. Ik ben echt niet in de stemming.

VERA: En toch doe ik het. We maken allebei ons hoofd leeg, doen of er niets aan de hand is en we beginnen opnieuw. We zijn twee volslagen onbekenden, die mekaar voor het eerst ontmoeten.
(*ze staat recht en verwijdert zich*)

Bent u er klaar voor?

KAREL: Oké, oké,...

VERA: (*komt terug*) Dag mijnheer.

KAREL: Ja,...

VERA: Nu niet koppig worden. U moet gewoon meedoen, anders is de lol er af.

KAREL: Ik wil geen lol, nu niet.

VERA: Jawel, jawel,... Dag mijnheer.

KAREL: (*zucht*) Dag madame.

VERA: U wacht op de bus?

KAREL: Ja, madame,...

VERA: Dat treft,... ik ook.

KAREL: U meent het,...

VERA: Ik ga mijn zuster opzoeken.

KAREL: (*verveeld*) Wat aardig van u,...

VERA: Ja,... ze ligt in het ziekenhuis,... ze heeft een gebroken voet.

KAREL: Alstublieft, zeg! Niet opnieuw!

VERA: Wat?

KAREL: Als ik nog één keer iets over gebroken voeten hoor, dan ben ik weg!

VERA: U hoeft zich niet zo op te winden.

KAREL: Mevrouw, u bent volop bezig om mij kwaad te maken! We wachten hier gewoon samen op de bus, zonder verder nog iets tegen mekaar te zeggen. Ik ben totaal niet geïnteresseerd in een conversatie. En zeker niet met u. Ben ik duidelijk?

VERA: Als u denkt dat het beter is,...

KAREL: Ja.

VERA: Ik zal zwijgen.

KAREL: Prima. *(een erg lange stilte)* Dat heb ik nu nog nooit meegemaakt.

VERA: Wat?

KAREL: Welja,... u,... iemand die doet alsof ze twee gebroken voeten heeft. Waarom doet u nu zoiets? Heeft u die gips misschien zelf rond uw voeten gedaan ook?

VERA: Neen, dat heeft iemand van het theater gemaakt.

KAREL: Het theater.

VERA: Ja, ik speel toneel bij een amateurgezelschap. Heel plezierig. Het is ook een leuke bende.

KAREL: Ja, dat zal wel.

VERA: En dit hadden ze nog liggen bij de rekwisieten. Dat is nog iets van een vorig stuk dat we gespeeld hebben.

KAREL: Dat is allemaal best mogelijk, maar ik ben nog altijd niet mee, hoor. Het is toch niet omdat men zoiets gebruikt op het toneel, dat men het daarom ook moet gebruiken in het dagelijkse leven. Wat vindt u man daarvan?

VERA: Ik ben niet getrouwd.

KAREL: Gelukkig.

VERA: Ja, ik ben gelukkig.

KAREL: Dat bedoelde ik niet.

VERA: Dat weet ik, maar ik zeg ik het toch maar even.

KAREL: Ik vind het zielig.

VERA: O ja? Wat had ik dan moeten doen om een conversatie op gang te brengen? Had ik misschien een hond moeten kopen? Ik hou helemaal niet van honden, ik heb een hekel aan honden. En dan zou ik hier zitten met een hond. En dan zou u zeggen dat het een schoon beest is. Ja, want dat zeggen ze altijd tegen mensen met een hond. "O, dat is een schoon beest." En dan vragen ze of hij bijt en of ze hem mogen strelen. Maar ik heb geen hond en ik zal nooit een hond hebben. Ik haat honden.

KAREL: Ik heb een hond.

VERA: Ja?

KAREL: Ja, een Duitse herder.

VERA: Oké. *(een lange stilte)* Heeft u hem bij?

KAREL: Hé?

VERA: Of u hem bij heeft? Uw hond?

KAREL: Natuurlijk niet. Of dacht u dat ik die Duitse herder even in mijn binnenzak had gestoken?

VERA: U hoeft toch geen echte hond bij te hebben. U kan toch ook doen alsof?

KAREL: Doen alsof?

VERA: Welja, U kan toch doen alsof u uw hond bij heeft. En dan kan ik vragen of ik hem mag strelen. *(hij bekijkt haar)* Ja, ik weet het,... ik moet niks hebben van honden,... maar als het geen echte is, dan valt dat wel mee.

KAREL: Ik heb hier echt geen zin in, hé. En doen alsof is niet mijn stijl.

VERA: U bent er anders zelf mee begonnen.

KAREL: Ik? Waarmee?

VERA: Met te doen alsof. Daarnet. Ik wou weggaan, maar u hield me tegen. U zou gewoon doen alsof ik kwam aangewandeld en dat hebt u ook gedaan. Of weet u dat al niet meer? Ik ben blijven staan en u deed alsof ik eraan kwam, en dan zei u “dag madame,” en dan,...

KAREL: Alstublieft, zeg,... nu niet, oké?

VERA: Allee komaan,... het moet toch niet altijd zo serieus zijn? We kunnen ons toch wel even amuseren, zeker? Hoe vond u dat verhaal over mijn auto? Niet slecht, hé? Dat was pure improvisatie. (*hij bekijkt haar*) U dacht toch niet dat het waar gebeurd was? Neen toch? Gewoon verzonnen,... zo, voor de vuist weg.

KAREL: Nu geloof ik echt dat u ze niet meer alle vijf op een rij hebt.

VERA: Lacht u dan niet graag? Is het dat? Bij u moet alles bloedserieus zijn?

KAREL: Heb ik dat gezegd? Ik heb alleen geen zin om me hier een beetje belachelijk te maken en spelletjes te spelen. Ik vind het al erg genoeg dat ik hier moet zitten wachten op de bus,... met u in de buurt.

VERA: U bent een droogstoppel, hé?

KAREL: Ik denk het niet.

VERA: Ik denk het wel.

KAREL: En doe in godsnaam die gips van uw voeten. Het is geen gezicht.

VERA: Ik voel me goed met die gips. En op de bus is dat gemakkelijk.

KAREL: Ik kan me niet voorstellen dat zoiets gemakkelijk is.

VERA: O jawel. Toen ik gisteren op de bus stapte, had ik direct een plaats om te zitten. Een jongeman stond onmiddellijk recht en hielp me. En toen ik wilde afstappen, hebben ze me met drie man opgetild en gedragen.

KAREL: O, hoe geestig,...

VERA: Dat is toch plezierig?

KAREL: U heeft een vreemd soort humor, volgens mij.

VERA: Maar neen, ik wil me gewoon amuseren. Het leven is al triestig genoeg. Kijkt maar eens naar uzelf. U zit daar met een gezicht tot op uw knieën. En waarom? Omdat u alles veel te ernstig opneemt.

KAREL: Ik zie niet in waarmee ik nu zou moeten beginnen lachen.

VERA: Neen? U moet proberen om overal de humor van in te zien. Dat is gezond.

KAREL: Humor?

VERA: Natuurlijk! U vindt dat gips rond mijn voeten belachelijk, maar in feite is dat pure humor. (*hij bekijkt haar*) En u moet zo niet kijken. Ik heb gelijk. Allee, als u dit nu morgen aan uw vrienden vertelt met een héél ernstig gezicht. “Ik kwam een vrouw tegen met twee voeten in het gips. En dan vertelde ze dat haar voeten niet gebroken waren. Ze deed dat alleen maar voor de lol.” Hoe denkt u dat uw vrienden gaan reageren?

KAREL: Die gaan dat even belachelijk vinden als ik.

VERA: Dat is het hem juist! Ze gaan er om lachen! Ja, echt. Ze gaan dat plezierig vinden, ze gaan er om lachen.

KAREL: Ja,... misschien wel,...

VERA: Op het toneel is dat ook zo. De meest dramatische dingen worden grappig, naargelang de manier waarop men er naar kijkt. Ik zal een voorbeeld geven. Stel nu,... u komt thuis, u vindt uw vrouw naakt in bed,... u schrikt, en dan doet u de kleerkast

open,... u schrikt een tweede keer omdat u ziet dat er een naakte vent in uw klerkast zit,... Dat is toch een drama, zoiets? Een wildvreemde, naakte vent in uw klerkast? Maar als u nu zoiets ziet op het toneel, dan lacht u zich een breuk. En als u datgene, wat u zelf in uw slaapkamer hebt meegemaakt, later aan uw vrienden vertelt, dan zullen uw vrienden daar ook om lachen.

KAREL: Mijn vrienden doen dat niet. Die gaan met mij meevoelen.

VERA: Zolang u er zelf bij bent, ja. Maar vanaf het moment dat u weg bent en zij het op hun beurt verder vertellen in hun stamkroeg, wordt dit een geweldige grap. Jaren later wordt dat nog altijd verteld als dé joke van de eeuw. “Karel vindt een naakte vent in zijn klerkast.”

KAREL: Ja,... u kunt gelijk hebben. Maar ik kan mij moeilijk voorstellen dat er een naakte man in mijn klerkast zit.

VERA: Het leven zit vol verrassingen.

KAREL: Mijn vrouw doet zoiets niet.

VERA: Dat zei mijn vader vroeger ook.

KAREL: Bedoelt u nu dat,... eu... uw moeder,...

VERA: Neen, niet in de klerkast. Hij lag onder het bed.

KAREL: Dat zou dus bij mij niet kunnen gebeuren.

VERA: Bij u kan dat evengoed gebeuren.

KAREL: Dat wil ik zien. Een blote vent die onder een box-spring kruipt.

VERA: O, u heeft een box-spring?

KAREL: Ja, van verleden jaar. We waren dringend aan een nieuw bed toe. Onze matras was compleet versleten. En dan hebben we maar ineens zo’n box spring gekocht. Het is wat duurder natuurlijk,... maar ja,...

VERA: Een nieuwe matras koop je ook niet elk jaar.

KAREL: Neen, neen,... dat is waar,... En daarom dachten we,... Waarom vertel ik u dit eigenlijk?

(een stilte) Allee zeg, dan heeft uw moeder,... een naakte man onder het bed,...?

VERA: Straf, hé?

KAREL: Is dat nu echt waar?

VERA: Neen, ik zei dat zomaar,... ook een grapje.

KAREL: Grapje? U hangt gewoon met leugens aaneen, volgens mij.

VERA: Dat geeft toch niet? Wat doet het ertoe? Na vandaag zullen we mekaar misschien nooit meer zien. Het kan toch niemand schelen of we vandaag al dan niet de waarheid vertellen? We verzinnen gewoon wat verhaaltjes, dat is veel interessanter.

KAREL: Ik weet echt niet wat ik ervan moet denken, hoor.

VERA: Willen we eens iets anders doen?

KAREL: Iets anders?

VERA: Welja,... we zitten hier nog een tijdje vooraleer de bus komt. We kunnen ons net zo goed een beetje amuseren. Ik heb nog wat attributen bij. *(ze neemt haar reiskoffer)*

KAREL: Ik denk niet dat dit een goed idee is,...

VERA: Jawel, jawel,... u zult wel zien.

(opent de koffer en haalt er een zwembril en een snorkel uit)

KAREL: *(zucht)* Het is niet waar,... *(ze zet de zwembril op en steekt de snorkel in haar mond)*

Als er nu iemand aankomt, dan ken ik u niet, hoor!

VERA: *(spreekt moeijik verstaanbaar met snorkel in de mond)*

Ik ga het water in, wat snorkelen.

KAREL: Wablief?

VERA: *(neemt snorkel uit de mond)* Ik ga in 't water, wat snorkelen.

KAREL: 't Zal schoon zijn, met uw kleren aan.

VERA: U heeft gelijk, dat kan niet, hé... *(maakt aanstalten om zich uit te kleden)*

KAREL: Wilt u alstublieft uw kleren aanhouden!!

VERA: Ja maar, ik ga die niet écht uitdoen. Ik doe maar alsof.

KAREL: Oké dan,... *(ze doet alsof ze zich gaat uitkleden)* Zal ik me omdraaien?

VERA: Niet nodig. Ik heb mijn bikini er onder aan.

KAREL: Gaat u met die gips in het water?

VERA: Ja, u heeft gelijk,... ik kan die maar beter uitdoen,... *(ze trekt het gips uit, zoekt dan in haar koffer)* Hier! Dat zal beter zijn. *(ze toont een paar zwemvliezen)*

KAREL: Het is niet waar,... Wat heeft u allemaal in die koffer zitten, zeg?

VERA: Ach, met dit mooie weer moet een mens op alles voorzien zijn.

(ze trekt zwemvliezen aan, stopt snorkel in de mond en ze vertrekt)

KAREL: Niet te ver in zee gaan, want ik kom u niet halen, hoor!

VERA: *(onverstaanbaar mompelend)* Neen, neen,...

(ze maakt enkele zwembewegingen, gaat vooruit en komt dan terug naar de bank)

(onverstaanbaar) Het water is goed.

KAREL: Wat?

VERA: *(snorkel uit mond)* Het water is goed. Het is goed in 't water.

KAREL: Niet te koud?

VERA: Neen, dat valt mee. Geef me mijn handdoek eens, als u wilt.

KAREL: Handdoek?

VERA: In mijn valies.

KAREL: Pakt die maar zelf.

VERA: Neen, dat gaat niet,... dan is alles nat,... ik sta hier te lekken. Kom, geef me die handdoek, want ik krijg kou zo.

KAREL: Godv,... *(kijkt in de koffer)* Wat steekt daar allemaal in? *(toont een paar hoedjes)* Een handdoek vind ik hier niet, hoor.

VERA: Neen, natuurlijk niet,... U moet een beetje meespelen, hé. Doe maar gewoon alsof. Geef me een handdoek.

KAREL: *(twijfelt even)* Allee vooruit. Hier. *(doet alsof hij een handdoek geeft)*

VERA: Gaat u niet in het water?

KAREL: Daar denk ik nog niet aan.

VERA: Doe nu niet zo flauw,...

KAREL: Ik doe niet flauw. Ik heb gewoon geen zwembroek bij, dat is alles.

VERA: *(glimlacht even, blij dat hij mee 'speelt')* Dat geeft toch niet. Niemand ziet het. U kan toch zonder zwembroek het water in, of niet?

KAREL: In mijn blote dinges? Dat heb ik nog nooit gedaan.

VERA: Voor alles is er een eerste keer, Karel.

KAREL: Neen, neen, vandaag niet.

VERA: Verlegen?

KAREL: Dat heeft er niets mee te maken.

VERA: Als u het doet, dan doe ik het ook.

KAREL: Ja, dat zal wel,...

VERA: Gelooft u me niet?

KAREL: Is het niet wat vreemd dat een wildvreemde vrouw mij aanspoort om in mijn blootje te gaan zwemmen?

VERA: Wildvreemd? We kennen mekaar toch al meer dan een kwartier,...

KAREL: Na een kwartier is men de beste vrienden of wat?

VERA: Kan dat niet?

KAREL: Ik doe het niet, punt.

VERA: Allee, Karel,... please?

KAREL: Weet u hoelang ik mijn vrouw al kende, toen ik haar voor het eerst naakt heb gezien?

VERA: Een half uur?

KAREL: Drie jaar, twee maanden en zes dagen.

VERA: Neen? Heeft het echt zolang geduurd?

KAREL: Zou ik daarover liegen? Ik zweer het u: drie jaar, twee maanden en zes dagen.

VERA: En u weet dat zo goed, omdat u de gehele tijd uitkeek naar dat moment?

KAREL: Maar neen,...

VERA: Jawel, ik zie het aan uw gezicht!

KAREL: Maar dat is niet waar,...

VERA: Geef het toch gewoon toe. Is dat nu zo erg?

KAREL: Neen, maar ik ben niet gewend om daar zomaar over te praten. Dat is eigenlijk iets privé. Ja toch?

VERA: Aan mij kan u toch alles vertellen? De kans dat we mekaar ooit nog terugzien is bijzonder klein. Ik woon twintig kilometer hier vandaan.

KAREL: Hoe? En u neemt hier alle dagen de bus?

VERA: Ik neem alle dagen de bus, ja. Maar ik heb toch niet gezegd dat ik die hier neem. Hier heb ik nog nooit een bus genomen. En nu ben ik heel eerlijk.

KAREL: Ach zo,... En hoe komt het dan dat u hier bent, zo ver van huis?

VERA: Goed zo,... ik hou wel van een beetje nieuwsgierigheid.

KAREL: Ik ben helemaal niet nieuwsgierig. U hoeft het ook niet te zeggen, want het interesseert me totaal niet.

VERA: Ho maar,... en dan nog liegen ook.

KAREL: Liegen? U beweert dat ik hier zit te liegen, terwijl u zelf...

VERA: Maar dat geeft toch niet. Ik zal u vertellen hoe het komt dat ik nu hier ben. Ik wou gewoon eens weten waar die bus naartoe reed. Normaal rijd ik maar enkele haltes mee, maar nu had ik eens zin om veel verder te rijden. Eigenlijk best spannend,...

KAREL: De bus van,... tien na zes dan?

VERA: Dat weet ik niet. Ik ben een beetje verderop uitgestapt en dan was het acht uur, denk ik,... ja, acht uur, want ik heb nog op de kerkklok gekeken. Ik schrok van het klokkengelui en daarom keek ik naar boven.

KAREL: De kerk? Waar is die kerk dan? Kilometers in de omtrek is geen enkele kerk te bespeuren.

VERA: Neen? (*pauze*) Dan zal ik me dat ingebeeld hebben, zeker?

KAREL: Mensenlief,...

VERA: Waar moet u eigenlijk naartoe? Dat heeft u mij nog niet gezegd.

KAREL: Dat was ik ook niet van plan.

VERA: Mooi is dat. Ik vertel u een heleboel over mezelf, maar ik mag niets weten over u.

KAREL: Tot hiertoe heb ik nog niets anders gehoord dan leugens en verzinsels.

VERA: Oké, oké,... *(een stilte)* Doen we verder?

KAREL: Waarmee?

VERA: Ja, waarmee? Spelen natuurlijk.

KAREL: Spelen,... ja, waarom niet,... net een stel kleine kinderen.

VERA: Dat is toch leuk? *(graait een pet uit haar koffer, een kepie van een politieagent)* Hier. Zet maar op.

KAREL: Ach, we spelen politie en dief? Dat ik daar niet zelf ben opgekomen, zeg.

VERA: Doe niet zo stom en zet dat gewoon op je hoofd.

KAREL: En dat is dan niet stom of wat? Ik vrees dat u een ander slachtoffer zal moeten zoeken, want ik doe niet meer mee.

VERA: Kom nu, Karel, wees geen spelbreker en zet dat ding op.

KAREL: Ja, ja,... het is al goed,... *(hij zet de kepie op zijn hoofd, die blijkbaar veel te groot voor hem is)* Ik vrees dat het niet mijn maat is.

VERA: Dat zie ik,... Heeft u nu zo'n klein hoofd?

KAREL: Dat zal het zijn, ja,... Ik weet niet waar u die kepie vandaan hebt, maar volgens mij is die van een reus of zo.

VERA: Zo erg is het nu ook niet, hoor,... Kom, sta recht.

KAREL: Waarom?

VERA: Sta toch gewoon recht.

KAREL: Oké,... *(recht)* Maar dan wil ik wel weten wat u van plan bent. Ik zit met een heel idioot gevoel op dit moment.

VERA: Ik zal het u uitleggen.

KAREL: O, dank u wel,...

VERA: Het is met dit warme weer erg verleidelijk en daarom zijn er mensen die zich niets aantrekken van de regels. Ze lappen alles aan hun laars en doen gewoon waar ze zin in hebben. Dat kan natuurlijk niet. Gelukkig is er de politie om de dingen in goede banen te leiden. Waar zouden we zijn zonder de politie? Juist, hé?

KAREL: Waarover heeft u het nu?

VERA: Dat is toch duidelijk!

KAREL: Het zal wel aan mij liggen, maar ik snap niet waar u naartoe wilt.

VERA: Men mag hier niet zwemmen!

KAREL: Ach zo,...

VERA: Een beetje verderop staat een plaat: "Verboden te zwemmen."

KAREL: Ja?

VERA: Ja!

KAREL: Juist.

VERA: Ik zit in het water en u betrap me op heterdaad.

KAREL: Waarom ik?

VERA: U bent politieagent, de man van de wet.

KAREL: Ik kan ook een oogje dichtknijpen?

VERA: Neen! Karel, alsjeblieft! Doe normaal!

KAREL: Normaal??

VERA: Ik duik in het water. U komt aangewandeld en ziet mij. En dan komt u in actie.

KAREL: Wat doe ik dan?

VERA: Gebruik gewoon uw gezond verstand. Wat zou een agent doen? Denk na en improviseer. Ik ben weg,...

(ze doet alsof ze in het water duikt en begint te zwemmen)

KAREL: Ik zweer het u, als er nu iemand aankomt,...

VERA: Doe gewoon mee!

KAREL: Godv,... oké, oké,... *(wandelt weg en komt terug)* Hela!!!

VERA: O, politie,... Dag mijnheer de agent!

KAREL: Wat doet u in het water?

VERA: Zwemmen, mijnheer de agent. Het is goed in 't water. Komt u er ook mee in?

KAREL: Wilt u onmiddellijk uit dat water komen, madame! Zwemmen is hier ten strengste verboden.

VERA: O ja? Dat wist ik niet. En waarom mag men hier niet zwemmen?

KAREL: Ja, waarom,...? Waarom nu? Omdat er hier krokodillen zitten.

VERA: Wablief?

KAREL: Krokodillen. Van die grote platte beesten met héél scherpe tanden. Als die u te pakken krijgen, dan vinden we u nooit meer terug.

VERA: Krokodillen, zeg,... Hoe komen die krokodillen hier terecht? Die beesten leven toch in tropische streken, of niet?

KAREL: Dat komt door de opwarming van de aarde, madame. En gaat u nu uit het water komen? Seffens bent u een been kwijt.

VERA: Oké, ik kom eruit,...

KAREL: Dat lijkt mij verstandig.

VERA: *(doet alsof ze uit het water komt)* Het was anders goed in 't water,... Maar als u zegt dat het niet mag,... dat het gevaarlijk is,...

KAREL: Eigenlijk heb ik uw leven gered, madame. Ik weet niet of u zich dat ten volle realiseert? Voor hetzelfde geld had één van die beesten u te pakken en was u helemaal aan stukken gescheurd.

VERA: Ja, dat is waar,... ik mag er niet aan denken. Merci, mijnheer de agent. Kom hier,... *(ze wilt hem omhelzen, maar hij houdt haar af)*

KAREL: Liever niet, madame. Ik hou het liever droog.

VERA: Ja, ik begrijp het,... Goed dat u in de buurt was. Nog eens bedankt om mijn leven te redden.

KAREL: Zo gemakkelijk komt u er niet vanaf, hoor. Identiteitskaart, alstublieft.

VERA: Mijn identiteitskaart? U gaat mij toch niet opschrijven?

KAREL: Een boete is niet te vermijden, vrees ik.

VERA: U gaat wel erg op in uw rol, hé?

KAREL: Mijn rol? Sorry, maar ik ben een agent in functie, madame. Mag ik uw identiteitskaart?

VERA: *(glundert)* Ja, oké, momentje,... *(ze neemt haar identiteitskaart en geeft ze)* Alstublieft, mijnheer de agent.

KAREL: *(bekijkt kaart)* Agnes Van den Broecke,...? Agnes?

VERA: Dat ben ik.

KAREL: U zei toch dat u,... Ik dacht dat u Vera heette? U heet dus niet Vera, maar Agnes? Of is dit geen echt paspoort?

VERA: Het paspoort is echt.

KAREL: Agnes dus,... Waarom zei u dan dat u Vera heette?

VERA: Ik had altijd liever Vera geheten. Ja, echt. Vera is eigenlijk een Russische naam en betekent: waarheid.

KAREL: Echt héél toepasselijk.

VERA: Vind ik ook.

KAREL: Willen we er dan nu mee stoppen? Ik heb geen zin meer in uw spelletjes.

VERA: En die boete dan? U ging mij toch een bekeuring geven?

KAREL: We stoppen met die flauwekul, oké?

VERA: Oké,... dan stoppen we,... (*Karel geeft de kepie terug*) Ik vond u anders wel knap als politieagent.

(*ze zet haar zwembril af*)

KAREL: Gewoon belachelijk.

(*hij gaat zitten, zij wilt eveneens gaan zitten*)

En droog u eerst af, voor u op die bank gaat zitten.

VERA: Wat?

KAREL: (*realiseert zich zijn opmerking*) Neen, sorry,... ga gewoon zitten,... en doe die zwemvliezen uit.

VERA: Goed.

(*ze doet dit, gaat dan zitten, beiden kijken zwijgend voor zich uit*)

KAREL: Als ik dit aan mijn vrienden vertel, die geloven dat nooit.

VERA: Neen, dat denk ik ook niet. Het is ook redelijk onwaarschijnlijk, hé? Dat zoiets écht gebeurt? Dat kan toch niet? Ze gaan denken dat u een verhaaltje verzint.

KAREL: Zit u mij nu uit te lachen?

VERA: Ik? Ik zou niet durven. (*een lange stilte*) Willen we iets afspreken?

KAREL: Neen!

VERA: U weet niet eens wat ik u wou voorstellen?

KAREL: Ik wil het ook niet weten.

VERA: Oké. (*een stilte*)

KAREL: Wat wilde u voorstellen?

VERA: Maar neen, het interesseert u toch niet.

KAREL: Dat weet ik niet, maar ik ben bereid om te luisteren. Vraag me niet waarom,... soms begrijp ik mezelf niet,...

VERA: Goed dan,... we kunnen misschien afspreken om vanaf nu enkel de waarheid te zeggen. Wat denkt u?

KAREL: Hoe lang gaat u dat kunnen volhouden?

VERA: Dat weet ik niet,... ik kan het toch proberen?

KAREL: Oké, de waarheid en niets dan de waarheid, tot de bus er is?

VERA: Dat is wel erg lang, hé?

KAREL: (*kijkt op zijn horloge*) Erg lang? Kom nu, zeg,...

VERA: Dat hou ik nooit vol.

KAREL: Maar zolang is dat toch niet?

VERA: Er stopt hier helemaal geen bus.

KAREL: Wat?

VERA: Neen. Dit is zelfs geen bushalte.

KAREL: Wat bedoelt u? Geen bushalte?

VERA: Dat heb ik ook verzonnen.

KAREL: Mevrouw, alstublieft! Ik heb geen zin in flauwe grapjes!

VERA: Het is de waarheid.

KAREL: Maar dat kan toch niet?

VERA: Waarom niet?

KAREL: En die paal dan? Zoiets zetten ze toch bij een bushalte? Hebben ze de halte dan verplaatst of zo?

VERA: Die paal heb ik er zelf gezet,... komt ook uit de rekvisieten,...

KAREL: Godv,... meent u dat nu?

VERA: Vindt u het niet grappig dan?

KAREL: Grappig?? Aaaaa!!!! (*hij vliegt recht en stormt af*)

VERA: Neen dus,...

EINDE EERSTE BEDRIJF

TWEEDE BEDRIJF

(zelfde plaats, enkele uren later, Vera zit nog steeds op de bank, Karel komt aangewandeld, gaat dan naast de paal staan)

VERA: (*bekijkt hem*) Karel?

KAREL: (*nors*) Wat is er?

VERA: Hier stopt écht geen bus, hoor.

KAREL: Dat weet ik, Agnes.

VERA: Agnes?

KAREL: Ja. U heet toch Agnes, niet?

VERA: Ja,... ik ben alleen niet gewend dat iemand Agnes tegen me zegt. Niemand noemt me Agnes,...

KAREL: Dan ben ik de eerste.

VERA: Ik heb liever dat u Vera zegt.

KAREL: Begin er toch maar aan te wennen, want ik ben niet van plan om een andere naam te gebruiken. Oké? Agnes?

(een stilte)

VERA: Ik vind dit niet plezierig. Het klikte toch tussen ons?

KAREL: Fout, Agnes. Het heeft nooit geklikt tussen ons. En de kans dat het ooit zou kunnen klikken is bijzonder klein.

VERA: Waarom gaat u dan niet gewoon weg?

KAREL: Weg? Waar naartoe misschien? Ik kan hier niet weg. Er rijden geen bussen, geen treinen, niks.

VERA: Daar heeft u wel een punt, natuurlijk.

KAREL: Een punt, ja. Een fantastisch punt. Een geweldig punt. Dit is gewoon formidabel!

VERA: Bel anders iemand op die u kan komen oppikken.

KAREL: Dat gaat niet.

VERA: Dat gaat wel. Neem gewoon uw GSM en bel iemand op.

KAREL: Dat heb ik al geprobeerd! Ik heb hier verdomme geen ontvangst!

VERA: Neen?

KAREL: Neen!! (*een stilte*)

VERA: Dat is wel bijzonder vervelend voor u,... Wat gaat u nu doen?

KAREL: Wat kan ik doen? Ik heb hier al twee uur rondgewandeld en tot hiertoe ben ik nog geen levende ziel tegengekomen. Wat is dit eigenlijk? Een soort spookdorp of zo? Dit kan toch niet?

VERA: Niemand tegengekomen?

KAREL: Neen!!

VERA: De meeste huizen zijn natuurlijk weekendverblijven, maar toch,... Echt niemand tegen gekomen?

KAREL: Maar neen! Geen kat!

VERA: Dat is raar,...

KAREL: Dat is niet alleen raar, dat is gewoon onnatuurlijk. Volgens mij is er geen enkele plek in Vlaanderen waar je niemand tegenkomt. Dit kan niet. Dit kan totaal niet. Ik weiger te geloven dat dit écht is. Zelfs als ik hier naar boven kijk, zie ik niks. Geen enkele vogel, zelfs geen stomme mus. Zelfs geen doodgewone strontvlieg of een mug,...

VERA: Goed dat het weer vandaag een beetje meevalt.

KAREL: En zwijg me van het weer!

VERA: Dat is toch geen reden om u zo op te winden,...?

KAREL: Neen? Ik sta op het punt om in 'the middle of nowhere' te sterven van honger en dorst! En u vindt dat geen reden om mij op te winden?

VERA: U overdrijft,...

KAREL: Natuurlijk,... dat is gemakkelijk,... zeg maar dat ik overdrijf,...

VERA: U had dat ook gewoon kunnen zeggen. *(ze gaat in haar koffer en haalt er een flesje water uit)* Hier.

KAREL: Ik heb van u niets nodig, dank u.

VERA: Doe niet kinderachtig en neem een slokje.

KAREL: Neen, dank u.

VERA: Sterf dan maar van de dorst. *(stilte)* Doe nu niet zo koppig. Hier. Of denkt u dat ik u wil vergiftigen of zo?

KAREL: *(drinkt een slokje)* Dank u.

VERA: Beter?

KAREL: Ja.

VERA: U had zich op een dergelijke situatie moeten voorbereiden. U had dit moeten voorzien, net zoals ik. Ik neem altijd iets mee, een soort noodrantsoen, zeg maar. Dat had u ook moeten doen. *(een stilte)* U ziet er vermoeid uit, vind ik.

KAREL: Tiens,... hoe zou dat nu komen?

VERA: Mannen,... allemaal dezelfde,...

KAREL: Wat bedoelt u daar nu weer mee?

VERA: Ach,... het is toch duidelijk dat jullie het 'sterke' geslacht zijn.

KAREL: Inderdaad.

VERA: Maar mannen beginnen wel onmiddellijk te panikeren als ze in een situatie terecht komen, waar ze niet alles onder controle hebben.

KAREL: Panikeren? Zie je mij soms panikeren?

VERA: Neen? De paniek staat in je ogen te lezen. De angst om afhankelijk te moeten worden van een vrouw.

KAREL: Wat voor onzin is dat nu weer?

VERA: Je weet niet hoe je thuis zal geraken, je zit zonder eten of drinken en je weet in de verste verte niet hoe je die situatie moet oplossen. Hoewel de enige oplossing vrij eenvoudig is.

KAREL: O ja?

VERA: U vraagt een vrouw om hulp.

KAREL: Ik heb geen hulp nodig.

VERA: Neen?

KAREL: Neen. Ik kan heel goed voor mezelf zorgen, ik heb de situatie volledig onder controle en ik heb van niemand hulp nodig.

VERA: Waarom bent u dan nog hier?

KAREL: Omdat ik toevallig deze kant op moest,... en omdat u toevallig nog steeds op die bank zit,...

VERA: En omdat u mij nog eens wilde terugzien?

KAREL: Ja, dat vooral,... waarom niet,... Daar snakte ik echt naar!

VERA: U mag ook gaan zitten, hoor?

KAREL: Neen, dank u, ik blijf liever staan.

VERA: Het is wel lastig praten, als ik de gehele tijd naar omhoog moet kijken.

KAREL: Verplicht ik u om mij aan te kijken? Neen toch? U hoeft mij helemaal niet aan te kijken. U kijkt mij aan omdat u dat zelf wilt.

VERA: Oogcontact is wel essentieel bij een conversatie, vind ik,...

KAREL: Oké,... oké. Om u een plezier te doen, zal ik even gaan zitten. Maar ik ben zo terug weg.

VERA: Oké. (*Karel gaat zitten. Een stilte*)

KAREL: Ik heb die kapel gezien.

VERA: Ja?

KAREL: Als dat een toeristische trekpleister is,...

VERA: Dat zou nogal wat zijn, hé?

KAREL: Dat ding staat op instorten. Eén stevige rukwind en alles ligt tegen de grond. Ik begrijp niet dat ze zoiets gewoon laten staan,... dat is toch levensgevaarlijk zoiets?

VERA: Het is ook moeilijk te vinden,... Hoe heeft u het eigenlijk gevonden?

KAREL: Dat weet ik niet,... ik moest dringend plassen, en daarom zocht ik een onopvallende plek,... en dan ben ik er toevallig gepasseerd,...

VERA: En tegen de zijmuur geplast?

KAREL: Ook ja,...

VERA: Echt?

KAREL: Nood breekt wet. Wat moest ik anders doen? Ik had geen zin om in mijn broek te plassen.

VERA: U plast toch niet tegen een kapel? Dat doet u toch niet?

KAREL: Kapel, kapel,... Ik heb tegen een vervallen muur geplast. U doet net alsof ik mijn behoefte heb gedaan tegen een kerk.

VERA: Heeft iemand u gezien?

KAREL: Neen, jammer genoeg niet. (*merkt haar reactie*) Ik bedoel,... had ik iemand gezien, dan had ik hem de weg kunnen vragen,...

VERA: De weg?

KAREL: Welja,... naar de dichtstbijzijnde bushalte of zo,... of de dichtstbijzijnde stad,... afijn, ja, gewoon de weg,...

VERA: Om te weten waar u eigenlijk bent?

KAREL: Zoiets, ja,...

VERA: Dat begrijp ik niet. Dat kan u mij toch vragen?

KAREL: Neen, bedankt. U zou mij waarschijnlijk één of ander onwaarschijnlijk verhaal op de mouw spelden en daar pas ik even voor.

VERA: Toch begrijp ik het niet,...

KAREL: Neen? Het is anders vrij duidelijk.

VERA: U weet toch waar u bent? U bent hier zelf naartoe gekomen, omdat u een klant ging bezoeken?

KAREL: Ja, en?

VERA: Dat heeft me eigenlijk van in het begin geïntrigeerd,... U had een afspraak met iemand, een klant van u. Juist?

KAREL: Natuurlijk.

VERA: Maar u heeft niks bij.

KAREL: Wat moet ik dan bij hebben?

VERA: Weet ik veel,... een aktetas? Brochures, folders,...? Boterhammen?

KAREL: Ik kan toch ook zonder die dingen een afspraak met iemand hebben? Of is dat ook 'essentieel'? Het is toch mijn goede recht om niets bij te hebben, als ik met iemand een afspraak heb?

VERA: Ja, dat wel,... maar omdat u zei dat u een afspraak had met een klant, dacht ik dat het,... ja,... dat het zakelijker zou zijn, met de nodige attributen. Of had het eigenlijk niets met zaken te maken? Was het meer iets privé?

KAREL: Waarom wilt u dat weten?

VERA: Waarom wilt u het niet zeggen? (*een stilte*)

KAREL: Oké, het is goed,... Ik zal het u uitleggen. Maar u moet wel beloven om het niet verder te vertellen en het voor uzelf te houden.

VERA: Veel volk om het aan te vertellen, zie ik hier niet,... Maar goed, ik zal uw 'geheim' bewaren. Het is toch een geheim, of niet? Eigenlijk ben ik dol op geheimen. Dat vind ik spannend.

KAREL: Ik kan misschien beter mijn mond houden,...

VERA: Maar neen! Vertel me uw grote geheim en ik zal zwijgen als een graf.

KAREL: Eigenlijk had ik helemaal geen afspraak met iemand,... Mijn vrouw,... mijn vrouw heeft iemand anders.

VERA: Ze bedriegt u?

KAREL: Ik ben er zeker van,... het is al een tijdje aan de gang. Ze gaat vaak 's avonds naar buiten,... en als ik haar vraag waar ze naartoe gaat, dan wuift ze het gewoon weg,... vrouwenzaken, zegt ze dan. En als ze soms in het midden van de nacht terug thuis komt, dan begint ze over allerlei dingen,... maar ze vertelt me nooit waar ze geweest is,... Ik gun haar de nodige vrijheid, maar er zijn wel bepaalde grenzen,...

VERA: U wilt geen verrassingen?

KAREL: Welja,... ik wil gewoon een beetje eerlijkheid,... Eerlijkheid is toch één van de belangrijkste dingen binnen een relatie. Ja toch? Maar omdat ze geheimzinnig bleef doen, ben ik haar beginnen volgen. Ik denk dat ze het in de gaten kreeg. De laatste dagen gaat ze 's avonds niet meer op stap. Nu doet ze het overdag, terwijl ik op mijn werk ben.

VERA: Wat voor werk doet u?

KAREL: Ik ben boekhouder.

VERA: Boekhouder? Dat had ik helemaal niet in u gezien.

KAREL: Neen? Afijn, dat heeft ook geen enkel belang,... Vanmorgen ben ik, zoals gewoonlijk, naar mijn werk vertrokken. Maar eigenlijk heb ik een dag vrijaf genomen, samen met een collega.

VERA: Om haar te kunnen volgen?

KAREL: Ja, met zijn auto. Mijn eigen auto zou ze direct herkennen. Die staat trouwens in de garage,...

VERA: Groot onderhoud.

KAREL: Juist. Normaal moeten er ook nog vier nieuwe banden op, maar die zijn nog niet binnen,... komen van Amerika,... ik kan gerust nog een tijdje met mijn oude banden blijven rijden, maar,... dat heeft eigenlijk ook geen belang, zeker?

VERA: Neen, ik denk het niet. En dan bent u haar gevolgd,... tot hier?

KAREL: Zoiets, ja.

VERA: Heeft u haar kunnen betrappen?

KAREL: Niet echt,... ze belde ergens aan, de deur ging open en ze ging naar binnen. Ik besloot om te wachten tot ze terug buiten kwam, maar dat gebeurde niet,... ik heb meer dan twee uur in de auto gezeten. En toen ben ik uitgestapt. Mijn collega kon niet langer blijven, omdat zijn vrouw anders ongerust zou worden. Hij had tegen zijn vrouw gezegd dat hij even naar de Colruyt ging,... en daar duurt het nooit lang aan de kassa, toch niet bij hem in de Colruyt,... Al wat hij nodig had was een kilo sinaasappelen, een bloemkool, een paar potjes yoghurt,... en nog iets, maar dat ben ik vergeten,... Wat was dat ook alweer? Sinaasappelen, bloemkool, yoghurt,... ik heb het geweten, hoor,...

VERA: Eigenlijk doet dat er ook niet toe,...

KAREL: Neen,... u heeft gelijk,... Hij kon dus niet langer blijven,... Hij is terug naar huis gereden en ik heb me weggestoken achter een boom, om zo het huis in de gaten te kunnen houden.

VERA: En? Heeft u iets gezien?

KAREL: Dat doet nu totaal niets ter zake.

VERA: Neen?

KAREL: Neen. Ik leg alleen maar uit hoe en waarom ik hier ben terechtgekomen. De rest heeft geen belang.

VERA: Een erg onwaarschijnlijk verhaal, maar ik geef u het voordeel van de twijfel.

KAREL: Geloof u mij niet?

VERA: Dat heb ik niet gezegd,... Het lijkt me alleen erg onwaarschijnlijk dat ze in deze omgeving een geheime minnaar heeft.

KAREL: En toch is het zo. Ik heb hem met mijn eigen ogen gezien.

VERA: Echt? En wat heeft u toen gedaan?

KAREL: Niets.

VERA: Niets?

KAREL: Dat was een boom van een vent, een reusachtige kolos eigenlijk. Ik ben gaan lopen.

VERA: Maar allee,...

KAREL: Neen, zeker? Mijn vrouw had mij zien staan en ze riep ineens: “Daar! Mijne vent, achter die boom!” En toen ik die reus in mijn richting zag komen, ben ik gaan lopen. Een beetje nadien zag ik mijn vrouw in volle vaart voorbijrijden,... ze probeerde me nog van de baan te rijden ook.

VERA: Ja, jongen,...

KAREL: Wat?

VERA: Ik hoor het u nog zeggen,... “mijn vrouw doet zoiets niet,...?”

KAREL: Hij zat toch niet in mijn kleerkast, hé?

VERA: Neen, dat is waar,... En wat gaat u nu doen?

KAREL: Geen idee. (*pauze*) De bus van 2 na drie is al weg, zeker?

VERA: Ik vrees het. (*ze bekijken mekaar en glimlachen*) U valt eigenlijk best mee, weet u dat?

KAREL: Ja?

VERA: Voor een boekhouder toch,...

KAREL: Allee, bedankt,... (*een stilte*)

VERA: U heeft gevoel voor humor. Niet veel, maar toch,...

KAREL: Ik ben er vet mee.

VERA: Dat is ook waar. (*een stilte*)

KAREL: Zes flessen cola light!

VERA: Wablief?

KAREL: Mijn collega,... in de Colruyt? Hij moest ook nog zes flessen cola light meebrengen. Nu weet ik het weer.

VERA: O,... schitterend.

KAREL: Sorry,... ik zat al de gehele tijd te denken,... het waren vier dingen,... en nu schoot het me ineens te binnen. Zes flessen cola light,...

VERA: Cola Light,... oké. (*een stilte*)

KAREL: Hoe is het nu met uw zuster?

VERA: Mijn zuster?

KAREL: Die in het ziekenhuis ligt.

VERA: O, die,...

KAREL: Zeg nu niet dat u geen zuster hebt, want dan zou u mij vreselijk teleurstellen.

VERA: Ik wil u helemaal niet teleurstellen,... ik weet alleen niet,... nu ja,...

KAREL: U hebt geen zuster?

VERA: Oké, goed. Ik heb een zuster.

KAREL: Echt? Neen, sorry,... dat doet er eigenlijk niet toe.

VERA: Maar jawel,... Het is toch niet omdat ik u vandaag al heel wat heb wijsgemaakt, dat ik geen zuster kan hebben? Als u wilt dat ik een zuster heb, dan heb ik een zuster,... ik bedoel,... ik kan toch best een zuster hebben? Of vindt u het beter dat ik geen zuster heb? Zeg nu niet dat ik haar gewoon moet negeren?

KAREL: Oké, oké,... u hebt een zuster. Vertelt eens wat over haar.

VERA: Over haar? Over mijn zuster? Waarom bent u zo geïnteresseerd in mijn zuster?

KAREL: Maar ik ben niet geïnteresseerd in uw zuster,... neen, dat is niet waar,... ik bedoel dat het me wel interesseert,... om wat meer te weten te komen over u en uw,... familie,... ja, dat is het eigenlijk. Ik wil alles weten over u en uw familie. Ook over uw zuster,...

VERA: Maar wat hebt u toch met mijn zuster?

KAREL: Ik heb niks met uw zuster! Ik vroeg alleen maar om iets over haar te vertellen, meer niet!

VERA: Mijn zuster is nog minderjarig. U bent toch niet geïnteresseerd in minderjarige meisjes of zo?

KAREL: Maar neen! Natuurlijk niet. Weet u wat, vergeet het gewoon.

VERA: Neen, neen,... ik zal u alles over haar vertellen.

KAREL: Neen, laat het maar.

VERA: Ik zal u alles vertellen! Oké?

KAREL: Dit is vermoeiend, weet u dat?

VERA: Vermoeiend? Waarom? U moet alleen maar luisteren?

KAREL: Goed,... het is goed,... ik zal luisteren. (*een stilte*)

VERA: Ik weet alleen niet wat ik over haar kan vertellen. Ik heb haar in geen jaren gezien. De laatste keer was ze,... zes jaar, denk ik,... en dat is nu al,... zoveel jaar geleden,...

KAREL: Hoe komt dat?

VERA: Ja, hoe komt dat,...? Een paar jaar geleden besloot ik om het ouderlijk huis te verlaten. Ik wilde actrice worden en had me ingeschreven in een school in Nederland.

KAREL: Wacht, wacht,... actrice worden? Op uw leeftijd?

VERA: Wat? Hoe oud denkt u misschien dat ik ben?

KAREL: Oké, oké,... dus u wilde actrice worden?

VERA: Ja, dat was altijd al een droom van mij geweest. Mijn ouders wilden er echter niet van weten. Na mijn middelbare studies wilde ik naar de toneelschool, maar dat mocht niet. Mijn vader vond dat een hoerenboel. Waarschijnlijk vindt hij dat nog steeds. Hij denkt dat elke actrice altijd eerst met iemand het bed moet delen, alvorens een fatsoenlijke rol te kunnen krijgen.

KAREL: En dat is niet zo?

VERA: Neen, natuurlijk niet. Tenminste, niet altijd,... En zeker niet voor elke rol. Maar goed,... ik wilde dus actrice worden en op een bepaald moment ben ik van huis weggelopen.

KAREL: Weggelopen? En wat deden uw ouders dan?

VERA: Niets.

KAREL: Niets?

VERA: Neen. Ik was meerderjarig. Wat konden ze doen? Ik volgde toneelles in Nederland. Dat vond ik veiliger. Hier in Vlaanderen zouden ze mij waarschijnlijk vlug hebben gevonden.

KAREL: En dan? U was toch meerderjarig.

VERA: Ja, dat wel,... maar ik wilde niet dat mijn vader een scène zou maken of zo. Hij zou blijven proberen om mij op andere gedachten te brengen. Waarschijnlijk was ik terug naar huis gegaan,... ik denk het wel. En in het noorden van Nederland zou hij mij nooit komen zoeken. Ze wisten thuis ook niet dat ik in Nederland zat.

KAREL: En dan bent u afgestudeerd als actrice?

VERA: Neen, jammer genoeg niet. (*bekijkt hem*) Ik was niet goed genoeg. Mijn eerste jaar heb ik tweemaal overgedaan en dan hield ik het voor bekeken. Ik zou nooit een goede actrice worden.

KAREL: En dan? Wat heeft u dan gedaan?

VERA: Ik leerde iemand kennen,... een acteur,... ook een hopeloos geval,... en wij hebben bijna vijf jaar samengewoond,... één grote komedie, eigenlijk. Ik wist nooit of hij iets meende, of gewoon acteerde,... dat heb je met acteurs natuurlijk. En dan zijn we uit mekaar gegaan,... in alle vriendschap, zoals ze zeggen.

KAREL: Jammer,...

VERA: Een relatie die eindigt is altijd jammer.

KAREL: Neen, ik bedoel,... jammer dat u geen actrice bent geworden.

VERA: Ja, dat is waar,... Maar tegenwoordig speel ik bij een amateurgezelschap, dat is ook leuk. En zo ben ik eigenlijk toch nog een beetje actrice,... wat ik altijd had willen worden.

KAREL: En het contact met uw ouders?

VERA: Eén keer stond ik bij hen aan de deur,... mijn vader deed open,... hij bekeek me en sloeg dan de deur voor mijn neus dicht. Dat was duidelijk. Sindsdien ben ik er niet meer geweest. Ik had zo graag mijn kleine zus nog eens gezien,... maar ja, dat is het leven. Een mens kan niet alles hebben. *(stilte)* Ik kan u in feite niets vertellen over mijn zuster,... sorry dat ik u moet teleurstellen,... Raar eigenlijk. Ik wilde echt allerlei dingen over haar vertellen, maar ik weet niets meer over haar. Toen ze klein was, was ze,... een gewoon kind,... niets bijzonders,... Ach, wat probeer ik nu eigenlijk te doen? Sorry, ik liet me meeslepen,... ik heb eigenlijk geen zuster, maar ik wilde u niet,... teleurstellen.

KAREL: U zat weer te liegen?

VERA: Liegen, liegen,... fantaseren is een beter woord.

KAREL: Ik dacht even dat u het meende,... over de waarheid en niets dan de waarheid?

VERA: Ja, oké,... maar ik maak mezelf al mijn hele leven wijs dat ik een zuster heb. Het is niet gemakkelijk om dat nu zomaar opzij te zetten. Ik had altijd graag een zuster gehad, weet u. Op school hadden ze allemaal broers of zussen,... alleen ik had niemand. Dus,... fantaseerde ik een zuster. En alle dagen maakte die allerlei dingen mee, die ik dan vertelde op school. Pas op, dat was niet gemakkelijk. Ik moest alles goed onthouden wat ik over haar vertelde. Als ze zwaar ziek was, dan vroegen ze hoe het met haar ging. Ik mocht geen enkel detail vergeten, anders zouden ze doorhebben dat ik geen zuster had. Gelukkig hield ik een dagboek bij, waarin ik alles over haar opschreef. Een geheugensteuntje, zeg maar. Af en toe waren er ook moeilijke momenten.

KAREL: Moeilijke momenten?

VERA: Soms wilden ze haar komen opzoeken. Ja, ziet u, ze is héél lang ziek geweest,... iedereen had medelijden met haar,... ze stonden soms met tranen in de ogen, na het horen van mijn verhalen over haar en haar ziekte,... en dan kochten ze cadeautjes en zo,... voor mijn zuster, die in feite niet bestond. Uiteindelijk heb ik haar naar het buitenland laten vertrekken, een kuuroord in Zwitserland. Het werd een beetje riskant om haar hier te houden. *(pauze)* En nu ik eraan denk,... ze zit daar nog steeds. Ik heb haar nooit laten terugkeren uit Zwitserland. Maar ja,... niemand vroeg er nog naar, toen ze in dat kuuroord zat. En ik dacht er ook niet meer aan,... tot u vroeg hoe het met mijn zuster was,... Sorry,... *(stilte)*

KAREL: U valt eigenlijk ook best mee, weet u dat?

VERA: Ja?

KAREL: Voor een actrice toch,... *(ze lachen, een stilte)*

VERA: Heeft u honger?

KAREL: Een beetje.

VERA: Eens kijken wat ik bij heb,... *(ze kijkt in haar koffer)*

KAREL: Maar neen, het gaat wel,...

VERA: *(haalt twee bananen boven)* Lust u bananen?

KAREL: Neen, neen,...

VERA: Neen?

KAREL: Neen, ja,... Natuurlijk lust ik bananen,... ik bedoelde alleen maar,... u moet uw eigen eten niet weg geven,...

VERA: We delen het gewoon,... ik eet geen twee bananen op, hoor.

KAREL: Maar u heeft er wel twee bij?

VERA: Voor noodgevallen,... zoals nu bijvoorbeeld. Hier, eet op. *(ze geeft hem een banaan, ze zitten beiden in stilte een banaan te eten)* Jammer dat dit geen echte bushalte is, hé?

KAREL: Het kan me eigenlijk niet veel meer schelen.

VERA: Ik had anders graag met u op de bus gezeten.

KAREL: O ja?

VERA: Ik denk het wel. U bent niet zoals andere mensen. Ik weet niet hoe ik het moet omschrijven,... u bent gewoon anders. Met u zou ik diepzinnige gesprekken kunnen voeren.

KAREL: Op de bus? Lijkt me waanzinnig. Diepzinnige gesprekken op de bus?

VERA: U heeft gelijk,... Net op 't moment dat het interessant zou worden, stapt u af. Misschien niet zo'n goed idee,...

KAREL: Net zoals bij een bushalte trouwens. Oppervlakkige dingen vertellen kan nog net, omdat men op elk moment het gesprek zou kunnen afbreken, omdat de bus eraan komt.

VERA: Gelukkig dat dit geen echte bushalte is.

KAREL: Ja, dat is waar.

VERA: *(staat op)* Een mens wordt alleen zo stram en stijf van het zitten.

KAREL: Willen we een wandelingetje doen?

VERA: Neen, dank u.

KAREL: Ook goed.

VERA: Ik ben niet zo'n wandelaar. Toch niet zonder doel.

KAREL: We zouden langs het water kunnen gaan en kijken naar de zee?

VERA: De zee?

KAREL: U heeft er daarstraks nog in gezwommen.

VERA: Maar neen,... u weet toch ook wel,... dat was gewoon,...

KAREL: *(onderbreekt haar)* We wandelen langs het water. Kom.

VERA: Meent u dat?

KAREL: Wat zouden we anders doen?

VERA: Dan ga ik wel even iets anders aantrekken, want de zon is weg en er waait een stevig briesje,...

(ze gaat in haar koffer, trekt een jasje aan en zet een hoedje op)

KAREL: U ziet er goed uit.

VERA: Dank u,... Probeer u me nu te versieren?

KAREL: Maar neen,... ik zeg gewoon wat ik vind. U hoeft er niets achter te zoeken.

VERA: O,... dat is jammer.

KAREL: *(recht)* Jammer,...? U bedoelt toch niet,...?

VERA: Ik had het wel prettig gevonden.

KAREL: Wel, eu,... ik weet niet wat ik hierop moet zeggen.

VERA: Vergeet het maar. Zijn we weg?

KAREL: Oké,...

(ze wandelen beiden over en weer, zagezegd kijkend naar de zee, Karel stroopt zijn broekspijpen op en trekt zijn schoenen en kousen uit)

VERA: O ja, pootjebaden!

(ze trekt haar schoenen uit, voorzichtig steken ze hun tenen in het 'ijskoude water')

Koud, hé?

KAREL: Ik vind het nog meevallen.

(plots schrikt hij) O neen,... het is niet waar.

VERA: Wat is er?

KAREL: Die man daar!

VERA: Waar?

KAREL: *(wijst)* Daar! Dat is de minnaar van mijn vrouw!

VERA: O, neen,...

KAREL: Hij mag me niet zien,...

(neemt haar plotseling vast en verbergt zijn hoofd door haar intens te beginnen kussen. Zij schrikt aanvankelijk, maar beantwoordt dan zijn kus. We zien zijn ogen de man volgen, dan laat hij haar uiteindelijk los)

Hij is weg,... *(Vera gaat terug zitten, nog wat onder de indruk)* Wat is er?

VERA: Ja, wat zou er zijn?

KAREL: Die man mocht mij niet zien.

VERA: Profiteert u niet een beetje van de situatie?

KAREL: Welke situatie?

VERA: U heeft mij gekust.

KAREL: Ja, sorry,... dat was helemaal niet de bedoeling, maar ik wist niet wat ik moest doen.

VERA: Volgens mij wist u dat heel goed.

KAREL: Neen, sorry, u moet er echt niets achter zoeken.

VERA: Dat is niet gemakkelijk, hoor. Ik bedoel maar,... u neemt me vast en begint me ineens te kussen,... dat kan ik toch moeilijk gewoon even naast me neer leggen?

KAREL: Sorry, ik had dat niet mogen doen.

VERA: Dat heb ik toch niet gezegd? Maar u had me wel even kunnen verwittigen.

KAREL: Ik heb u toch verwittigd dat die man eraan kwam?

VERA: Maar niet dat u mij ging kussen.

KAREL: Wat had ik dan moeten zeggen? Opgepast, ik ga u kussen?

VERA: U had toch wel, op zijn minst, iets kunnen zeggen?

KAREL: Het spijt me,... het zal niet meer gebeuren.

VERA: Maar neen! Dat bedoel ik toch niet! Ik vind het alleen niet zo leuk om overvallen te worden.

KAREL: Overvallen,... overdrijft u nu niet?

VERA: In het vervolg laat u mij eerst weten wat u van plan bent. Voor hetzelfde geld had ik u een smak in uw gezicht gegeven.

KAREL: Ja, dat weet ik,... Ik nam een serieus risico.

VERA: Dat beseft u dan toch. *(een stilte)* Wat gaat u nu doen?

KAREL: Niets.

VERA: Niets?

KAREL: Neen, niets. *(gaat ook op de bank zitten)*

VERA: Oké dan. *(ze zet hoedje af, trekt haar schoenen terug aan)*

KAREL: Ik vond het wel spannend. *(trekt kousen en schoenen terug aan)*

VERA: O ja?

KAREL: Ik was bang dat die vent mij herkend had.

VERA: U meent het?

KAREL: Wat scheelt er?

VERA: Ik heb niemand gezien, hoor.

KAREL: Neen?

VERA: Neen.

KAREL: Dan zal ik me dat ingebeeld hebben.

VERA: Dat dacht ik al.

KAREL: Wat? Dat kan toch?

VERA: Ja, waarom niet, hé?

KAREL: Is het u nog nooit overkomen dat u zich dingen inbeeldt? Het menselijk brein kan soms erg ondoorgroendelijk zijn, weet u. Het maakt soms rare, onvoorspelbare bochten.

VERA: Oké, ik heb het begrepen,... *(ze begint alles in te pakken)*

KAREL: Gaat u nu weg?

VERA: Ik heb geen zin om me hier te laten uitlachen door een,... door een volslagen onbekende,... idioot, die er plezier in schept om een weerloze vrouw te kwetsen en te kleineren.

KAREL: Waar gaat u dan naartoe?

VERA: Weg.

KAREL: U laat mij zomaar achter?

VERA: Dat heeft u goed begrepen. *(ze wilt vertrekken)*

KAREL: Wacht! *(ze stopt)* Vera,... wacht nog even. Ik wil mij verontschuldigen voor mijn gedrag. Neen, echt, ik meen het. Ik ben u helemaal niet aan het uitlachen. U mag mij nu geloven of niet, maar ik vind het plezieriger om mee in die fantasiewereld te stappen en ook een beetje,... anders te zijn.

VERA: Waarom zou ik u geloven?

KAREL: Dat weet ik niet. Ik kan u alleen maar zeggen hoe ik mij voel en u proberen duidelijk te maken dat ik de waarheid vertel. Als u mij niet gelooft, dan is dat maar zo. Ik ga weg en we zien mekaar nooit meer terug. Zo simpel is het.

VERA: Oké,... stel dat ik u geloof,... hoe moet het dan verder?

KAREL: Dat weet ik niet,...

VERA: U heeft mij wel gekust.

KAREL: Ja,... dat had ik misschien beter niet gedaan,...

VERA: Hoe gaat het verhaal verder? Worden wij geliefden? U moet toch een scenario in gedachten hebben gehad toen u mij kuste?

KAREL: Scenario?

VERA: Natuurlijk. We kunnen toch niet zomaar afscheid nemen en doen alsof er niets is gebeurd?

KAREL: We kunnen ook opnieuw beginnen?

VERA: Opnieuw beginnen? Vanaf waar dan?

KAREL: Tja,... daar heb ik nog niet over nagedacht,... Vanaf het begin?

VERA: Dan gaan we misschien terug op hetzelfde punt uitkomen. Is dat niet een beetje onzinnig? Dat lijkt op het terugspoelen van een videotape.

KAREL: Wat stelt u dan voor?

VERA: U gaat met mij mee,... bijvoorbeeld,...

KAREL: En dan?

VERA: Het lijkt me logisch. U heeft uw bus gemist,... u geraakt vandaag nergens meer,... u gaat dus met mij mee,... we brengen de nacht samen door, we hebben hevige seks,... ja, dat moet erbij,... zonder seks zou het een beetje saai worden,... morgenvroeg ontbijten we samen,... en dan breng ik u weg,...

KAREL: U brengt mij weg?

VERA: Ja. Ik loop met u mee tot aan de bushalte. Daar nemen we afscheid en u verdwijnt weer uit mijn leven.

KAREL: Ik vind het een zeer goed idee,... ik heb alleen een beetje moeite met de bus,... *(ze bekijkt hem)* ... tien na zes is wel vroeg, hé?

VERA: Of 2 na drie?

KAREL: Dan hebben we wel een lange nacht, niet?

VERA: U gaat mij toch niet teleurstellen?

KAREL: Ik hoop van niet,...

VERA: Kom, we zien wel,... Misschien krijgt het verhaal een onverwachte wending.

KAREL: Denkt u?

VERA: Zou toch kunnen?

KAREL: Ja, misschien wel,...

VERA: Hoe dan ook, ik ben blij dat ik u hier ben tegengekomen.

KAREL: Ja?

VERA: Nu ja,... ik bedoel maar,... ik had het veel slechter kunnen treffen. Ja, toch? Ik heb me goed geamuseerd. *(bekijkt hem)* Geloof u mij niet?

KAREL: Jawel, jawel,... *(ze willen vertrekken)* Zeg,... wat doen we met die bushalte?

VERA: Wat?

KAREL: Welja, die bank,... en de paal?

VERA: Laat maar staan,... dat is voor morgen, voor de rest van het verhaal.

KAREL: Oké. *(kijkt haar aan)* Verhaal? Welk verhaal?

VERA: Ons verhaal? Of het verhaal van iemand anders? Misschien zijn er nog meer verdwaalde zielen die op zoek zijn naar hun verhaal? Of die een eigen verhaal willen maken..., en daar inspiratie vinden? Ik heb al een titel.

KAREL: O ja?

VERA: De Bus. Ik noem het "De Bus." Neen?

KAREL: Ja,... de bus,... het is een idee,... ideeënbus,... idee en bus,... de bus,...

VERA: Niet goed?

KAREL: Jawel, jawel,...

VERA: Ik sta open voor suggesties, hoor. Als u een betere titel heeft? We kunnen er gerust over praten,...? Ik moet toch niet al het werk alleen doen? Het is ook een beetje uw verhaal, niet? Ja toch?

KAREL: Als het maar geen dom einde heeft. Ik heb een hekel aan verhalen die dom eindigen,...

VERA: Dom einde, dom einde,... daar gaat het toch helemaal niet om?

KAREL: Neen?

VERA: Het gaat in de eerste plaats om de inhoud.

KAREL: Inhoud, inhoud,...

VERA: Wat zit er in de bus,... op de bus,... wat komt er uit de bus,...

KAREL: Tja, dus toch een dom einde,...

(beiden vertrekken, met koffer, krukken, enz., ze 'kakelen' verder en ondertussen gaan de lichten langzaam uit)

EINDE

DE KUREN VAN VERSCHUEREN

BLIJSPEL

DRAMATIS PERSONAE

(5 DAMES - 3 HEREN)

SANDER VERSCHUEREN	VADER
GUST VERSCHUEREN	ZOON
MARIA	SCHOONDOCHTER
OMER	VRIEND VAN GUST, VRIJGEZEL
CLARA	VRIENDIN VAN MARIA
MARIE-JEANNE	LIEFJE VAN SANDER
LISA	MEID VOOR ALLE WERK
BRIGITTE	PROSTITUEE IN DIENST

DECOR

Het decor stelt de woonkamer voor van de familie Verschueren.

Jardin : deur naar keuken

Cour : deur naar hall

Fond : minstens twee deuren (kamer Sander en kamer Gust)

Aankleding : tafel met stoelen, salon, salontafel, kasten, klein kastje met telefoon, verdere aankleding volgens eigen smaak en middelen

EERSTE BEDRIJF

Wanneer het doek opgaat zit Gust, in pyjama, aan tafel de krant te lezen. Er wordt gebeld aan de voordeur.

GUST : Het is niet waar... (kijkt op zijn horloge, leest dan onverstoord verder. De bel gaat nogmaals)

(Maria komt uit kamer achteraan met kamerjas van Gust op de arm. Ze heeft haar jas aan en is blijkbaar klaar om boodschappen te gaan doen.)

MARIA : Wel?

GUST : Wel wat?

MARIA : (smijkt hem de kamerjas toe) Hier, doet open, Gust.

GUST : Hmm...

MARIA : Gust, ze hebben gebeld.

GUST : Wie heeft er gebeld?

MARIA : Hoe kan ik nu weten wie er gebeld heeft.

GUST : Als gij het niet weet, dan weet ik het zeker niet...

(er wordt weer gebeld)

MARIA : Hier zie !

GUST : (kijkt voor het eerst op uit zijn krant) Wat nu weer?

MARIA : Ze bellen weer !

GUST : Ja, dat hoor ik ook.

MARIA : Doe dan open !

GUST : Open? Wat open?

MARIA : Alstublieft, Gust ! Probeert me niet zot te maken ! Ze bellen aan de deur !
Hooft gij dat niet?

GUST : Ik doe nu niet open, Maria.
(de bel gaat weer)

MARIA : Ge weet niet eens wie het is !

GUST : Maria ! Ik ben nog niet aangekleed !

MARIA : Allee vooruit, en dan laat gij de mensen maar voor de deur staan?

GUST : Natuurlijk. Als ze nog wat vroeger komen, dan heb ik helemaal geen rust meer.

MARIA : Alstublieft, zeg... Weet ge, ik zal wel opendoen. Ik moet toch naar buiten.

GUST : Naar buiten?

MARIA : Ja, Gust, naar buiten.

GUST : Waarom moet gij naar buiten?

MARIA : Vraag ik aan u misschien iedere keer waarom dat ge naar buiten gaat?

GUST : Jaja, 't is al goed...

MARIA : Of moet ik eerst aan u komen vragen of ik wel naar buiten mag?

GUST : Ik snap niet dat gij daar nu zo een drama van maakt ! Ik vraag toch alleen maar waarom dat gij naar buiten moet ! Is dat zo abnormaal?
(de bel gaat weer)

MARIA : In dit huis is alles abnormaal ! Ik wil opendoen, maar mijnheer wordt ongerust als ik naar buiten ga !

GUST : Ik word niet ongerust !! Dat maakt gij ervan !

MARIA : Maar dat is helemaal het toppunt ! Waarom wilt gij dan persé weten waarom ik naar buiten ga ?

GUST : Zeg het maar ! Ik ben abnormaal !

(de bel gaat enkele malen, kort na mekaar)

MARIA : Ik ga gewoon naar de beenhouwer. (slager)

GUST : Dat kunt ge dan toch gewoon zeggen in plaats van daar zo geheimzinnig over te doen.

MARIA : Geheimzinnig ?? Weet ge wat, doet zelf uw deur open ! (gaat zitten op stoel)

GUST : Ik ben niet aangekleed !

MARIA : Dan doet ge zo maar open !

SANDER : (in pyjama in de deur van zijn kamer) Ze bellen !!

GUST : Ja, pa ! Ik weet dat ze bellen !

SANDER : Doe dan open ! Ik word zot van die bel !

MARIA : Hij wilt niet, pa ! Hij is nog niet aangekleed !

(Sander imiteert Maria, mompelt nog wat en gaat dan af via de keuken)

MARIA : Hooft ge dat ? Uw vader wordt er ook al slecht gezind van !

GUST : Dat moet hij weten! (even stilte)

MARIA : Weet ge... vermits ik toch naar buiten moet, zal ik wel opendoen.

GUST : Zie eerst wie het is vooraleer ge iemand binnenlaat.

MARIA : Gij denkt dat ik iedereen zomaar binnenlaat?

(Sander uit keuken met grote watten in zijn oren, roept met luide stem)

SANDER : Als het voor mij is, dan zegt ge maar dat ik niet thuis ben !! (af kamer)

MARIA : En gij zijt zeker ook niet thuis?

GUST : Maria, ge weet goed genoeg dat ik zo geen klanten kan ontvangen.

MARIA : Och God ! Gij hoopt nog op een klant?

GUST : Neen, dat hoop ik nu juist niet ! Toch niet zo vroeg in de morgen.

MARIA : Wat zegt gij nu? Vroeg in de morgen?

GUST : Wel ja.

MARIA : Gust, het is half elf ! Wanneer is het bij u middag?

GUST : Middag? Dat zal ik u eens wijzen, zie. (toont horloge) Hier... als de grote en de kleine wijzer alle twee op het bovenste streepje staan.

MARIA : Onnozel manneke !
(de bel gaat alweer)

GUST : Amai, zeg ! Dat is ook een ongedurige !!

MARIA : Ik zal maar eens gaan zien. Ik ga al rap met de brommer, denk ik.

GUST : Met de brommer?

MARIA : Zegt nu niet dat gij die nu nodig hebt, he...

GUST : Neen, neen, 't is goed...

MARIA : Tot seffens. (Maria af)

GUST : Het is hier altijd hetzelfde. Als ge eventjes op uw gemak de gazet zit te lezen, dan wordt er gebeld. En dan zouden ze nog willen dat ge direct recht springt om open te doen.
(Omer, beetje aan de simpele kant, komt binnen, blijft in het deurgat staan)

OMER : Zeg, Gust... Uw bel is kapot, zeker?

GUST : Och, gij zijt het, Omer. (gooit kamerjas van ver in de zetel)

OMER : Ja, ik wist niet wat doen. Ik denk, ik ga eens even goeiendag zeggen bij de Gust. Weet ge hoe dikwijls ik gebeld heb?

GUST : Neen, Omer, ik heb het niet opgeteld.

OMER : Maar ge hebt de bel toch gehoord? Anders zal ik daar eens naar kijken om te zien of dat ze werkt.

GUST : En, wat nieuws?
(Omer gaat zitten. Een stilte. Hij kijkt naar Gust. Dan kijkt hij onder tafel voor alle zekerheid)

OMER : Zit gij hier nog in uw pyjama, Gust.

GUST : Wat dacht gij anders dat het was? Mijn zondagse kostuum?

OMER : Zo laat al en dan nog in uw pyjama zitten.

GUST : Waarom niet?

OMER : Dat zou niets voor mij zijn.

GUST : Ge wordt dat vlug gewend.

OMER : Dat denk ik niet, Gust. Ik ben al op van kwart voor zeven.

GUST : Daar doet gij uw goesting mee, Omer. Dat is voor mij wat te vroeg.

OMER : Ik vind dat hoe vroeger ge opstaat, hoe meer ge van uw dag hebt.

GUST : Seffens gaat ge me zeggen dat slapen tijdverlies is.

OMER : Eigenlijk is dat ook zo, he Gust. Ik heb eens ergens gehoord dat ze hebben laten berekenen hoeveel dat een gemiddelde mens eigenlijk slaapt gedurende zijn leven. Amai.

GUST : Wat amai?

OMER : Dat zijn aardig wat jaren van uw leven.

GUST : Ze zouden eens moeten laten berekenen hoeveel jaar dat iemand korter leeft door niet te slapen of door te weinig te slapen. Dat gaat nogal wat anders zijn, denk

ik. Ik zal eens iets zeggen, he Omer. De jaren die dat ge korter leeft door te weinig slaap, die haal ik later allemaal in door teveel te slapen. De uren die ik nu mis, volgens u, die compenseer ik allemaal achteraf.

OMER : Ik kan niet goed volgen, Gust, maar het zal wel juist zijn, denk ik. Anders zoudt gij zo lang niet slapen, he Gust?

GUST : Voilà ! Dus, neem er een voorbeeld aan en sta in het vervolg wat later op.

OMER : Ach, dat kan ik toch niet.

GUST : Ik ken dat. Ik kan me dat levendig voorstellen. Ik ben ook zo geweest. Om kwart voor zeven uit uw bed, koffie zetten.

OMER : Thee.

GUST : Oké, thee zetten dan.

OMER : Kamillethee.

GUST : Kamillethee?

OMER : Ja, ik moet niets anders hebben. Dat is voor van alles goed. Bloedsomloop, hoofdpijn, cholesterol, reumatiek, zweetvoeten, enfin en zo nog van alles.

GUST : Dus, ge stapt om kwart voor zeven uit uw bed, ge zet uw kamillethee voor uw zweetvoeten, dan door uw gezicht wrijven...

OMER : Door mijn gezicht wrijven?

GUST : Wel ja, met een natte vod door uw gezicht wrijven om wakker te worden...

OMER : Douchen.

GUST : Douchen?

OMER : Ja, eerst douchen, Gust.

GUST : Oké, eerst douchen en dan door uw gezicht wrijven.

OMER : Neen, neen, dat gaat in één moeite door natuurlijk.

GUST : Het is al goed, dus, even recapitulieren.

OMER : Wat gaat ge doen, Gust?

GUST : Even herhalen. Opstaan, kamillethee zetten, douchen, dan een boterhammetje eten...

OMER : Toast.

GUST : Toast?

OMER : Toast.

GUST : Dan een toastje eten dus.

OMER : Vijf.

GUST : Vijf toastjes eten dus.

OMER : Nee nee, twee.

GUST : Twee? En ge zegt vijf?

OMER : Nee nee, twee toasten, maar de toaster op vijf.

GUST : Op vijf?

OMER : Ja, ik mag die graag goed zwart gebrand.

GUST : Amai... dat moet goed zijn voor uw maag.

OMER : Daar drink ik die kamillethee voor.

GUST : Nooit aan gedacht om uw toaster een nummertje lager te zetten of zo?

OMER : Ja, maar dan gaat het niet.

GUST : Wat gaat niet?

OMER : De toaster. Hij marcheert alleen nog maar op nummertje vijf. Als ik hem op een ander nummer zet, dan komt er wel veel rook uit dat ding maar mijn toasten blijven gewoon boterhammen en dat is ook te zot, he Gust?

GUST : Ge moet dat ding eens meebrengen, dan zal ik er eens naar kijken voor dat ge geëlektrocuteerd wordt met uw toaster.

OMER : Echt? Dat is braaf van u, Gust. Ik heb er zelf al wat aan zitten prutsen maar het wordt alleen maar erger.

GUST : Blijft er dan maar met uw pollen af ! Dat is levensgevaarlijk !

OMER : Ja?

GUST : Natuurlijk ! Kom, waar waren we gebleven? Ge waart opgestaan, thee, was-sen, toastjes... En dan zal het gedaan zijn, zeker?

(Sander op, slentert richting keuken)

OMER : Gij denkt dat !

GUST : Niet? Wat dan nog?

OMER : Ik doe de afwas !

SANDER : Och, merci, Omer, dan kan ik terug in mijn bed kruipen...

(Sander terug af kamer)

OMER : Dat was uw vader?

GUST : Ja, ge hebt juist zijn scheut gebroken...

OMER : Die sliep nog? Op dit uur !

GUST : Ge ziet dat slapen geen kwaad kan, Omer. Onze pa is er al zo oud mee ge-worden.

OMER : Jawatte...

GUST : Luistert... als ge nu al die dingen gedaan hebt 's morgens, hoe laat is het dan? Acht uur?

OMER : Zoiets, ja.

GUST : Laat ons nu veronderstellen dat het acht uur is.

OMER : Veronderstellen?

GUST : Oké, ge krijgt er een half uur bij. Het is half negen. En wat doet ge dan vanaf half negen?

OMER : Euh...

GUST : Weet ge, ik zal het u zeggen. Dat zit ge u te vervelen tot ge het niet meer kunt houden. Gewoonlijk duurt dat tot half elf.

OMER : Zoiets, ja.

GUST : En dan komt ge naar hier omdat ge niet meer weet wat doen.

OMER : Ik weet het...

GUST : Dan blijf ik toch liever wat langer in mijn tram liggen. Ik verveel mij tenmin-ste niet zoals gij.

OMER : Neen, maar gij hebt uw klap, he Gust. Gij zijt getrouwd.

GUST : (met een zucht) Ik ben getrouwd, ja...

OMER : Stel u maar eens in mijn plaats. Helemaal alleen op mijn eentje.

GUST : Seffens gaat ge nog zeggen dat dat mijn schuld is?

OMER : Neen, dat niet. Maar geeft toe dat er verschillen zijn.

GUST : Gij zijt ook een sukkelaarke, he Omer? Waarom hebt gij nooit geen lief aan de haak geslagen?

OMER : Ge weet goed genoeg, Gust, dat ik dat dikwijls geprobeerd heb, maar ik kon ze nooit houden.

GUST : Dat is niet moeilijk ! Gij wilt ook altijd alles zelf doen ! Een vrouw mocht bij u nooit iets doen in huis. De kuis, de was, de plas, alles moet ge zelf kunnen doen. En dat is verkeerd, Omer.

OMER : Ik wou de vrouwen altijd sparen, Gust.

GUST : Dat is nu juist wat ge nooit moogt doen ! Een vrouw is daar gevoelig voor. Een vrouw fleurt maar eerst op nadat ze in huis eens goed haar gangen heeft kunnen gaan.

OMER : Denkt ge?

GUST : Denken? Daar ben ik zeker van. Zie maar eens naar ons Maria, hoe goed die er uitziet. Dat is één en al ‘contentement.’

OMER : En dat komt door het huishouden te doen?

GUST : Onder andere, ja. Een vrouw die moet ge behandelen als een vrouw. Ge laat die doen waar ze goesting in heeft, en ge probeert u in te houden als ge zelf goesting hebt.

OMER : Ik ben daar allemaal zo straf niet in, geloof ik.

GUST : Op elk potteke past een ‘scheeltje’, Omer.

OMER : Ja?

GUST : Da’s zeker ! Gij moet nu toch wel ergens een ‘scheel’ naar uw goesting kunnen vinden, zeker.

OMER : Ja?

GUST : Natuurlijk. Zoals gij gebouwd zijt.

OMER : Ik wou dat het waar was.

GUST : Alles is toch in orde, jongen?

OMER : In orde? Wat?

GUST : Wel ja, ik wil zeggen, gij zijt toch niet voor de mannen of zo?

OMER : (denkt even na) Neen, dat niet...

GUST : Wel dan? Zoekt u een goed lief en ge ziet er al direct een stukje beter uit.

OMER : Waarom? Zie ik er dan zo slecht uit, Gust?

GUST : Gij hebt thuis geen spiegel, zeker?

OMER : (ongerust) Is dat nu echt?

GUST : Ik vind dat ge er de laatste tijd maar platjes uitziet.

OMER : Platjes?

GUST : Weet ge wat gij moet doen?

OMER : Neen, wat?

GUST : Gij moet eens goed van uw grond gaan.

OMER : Ha, neen.

GUST : Neen?

OMER : Dat is niets voor mij, jong, atletiek.

GUST : Wie klapt er nu over atletiek? Van uw grond gaan heeft niks met atletiek te maken, Omer.

OMER : Ho neen?

GUST : Zijt gij nu zo lomp of houdt gij u zo lomp?

OMER : Misschien dat ik het wat beter snap als ge me dat eens expliceert, he Gust.

GUST : Och, laat maar zitten. Ten andere, ge hebt er geen kop voor.

OMER : Kop? Voor wat?

GUST : Voor van uw grond te gaan, Omer.

OMER : Neen? Allee. (springt een paar maal op en neer)

GUST : Van u wordt ge mottig ! Hier, ga zitten en pakt een stuk gazet. (Omer gaat terug zitten en neemt een stuk krant. Even stilte.)

OMER : Zééég !

GUST : Wat nu weer?

OMER : Dat doet gij expres, zeker?

GUST : Wat doe ik expres?

OMER : Pakt een stuk gazet, zei hij... Hier !

GUST : Is dat zo erg?

OMER : (leest hardop) ‘Blonde dame verwent nette heren.’

GUST : (lacht) Och, hebt gij dat stuk?

OMER : Dat staat hier vol van die dingen.

GUST : Geeft dat dan maar aan mij. Pakt gij de sportuitslagen maar.
(ze verwisselen de krant)

OMER : Dat is al beter...

(Een stilte. Gust zit zich te verkneukelen, lacht hier en daar. Omer bekijkt Gust)

OMER : Gij leest dat?

GUST : Wat?

OMER : Gij leest dat, die rommel?

GUST : Wat zegt gij nu? Rommel? Dat is geen rommel, he jongen.

OMER : Waarom leest gij dat?

GUST : Curiositeit. Daar staan dikwijls aardige stoten in. Hier, luistert. “Jonge tijgerin zoekt flinke gorilla om samen het oerwoud onveilig te maken.” Hahaa !

OMER : Dat snap ik niet... Een tijger met een aap?

GUST : Allee, Omer. Dat is toch plezant als ge zoiets leest. Ge moet uw fantasie wat laten gaan, he.

OMER : Mijn fantasie...

GUST : Natuurlijk !

OMER : Waar moet ik dat halen?

GUST : Maar jongen toch ! De plezantste moment van de dag is wanneer ik die annonces (*advertenties*) kan lezen.

OMER : Dat versta ik nu niet...

GUST : Wat verstaat gij niet?

OMER : Gij hebt uw Maria toch?

GUST : En dan ? Ik misdoe daar toch niets mee zeker, met die annonces te lezen. Gij zou die beter eens wat meer lezen.

OMER : Waarom?

GUST : Om te kunnen lachen jongen ! Lachen houdt u in conditie.

OMER : Ik vind daar toch niet veel aan, Gust.

GUST : Waaraan? Aan lachen?

OMER : Neen, aan die annonces. Ik vind dat flauw.

GUST : Flauw? Gij weet niet wat ge zegt ! Ik zal u eens iets voorlezen, zie...wacht even... Hier zie ! “Wulpse teef zoekt geile reu uit goed milieu om samen de bloemetjes buiten te zetten.”

OMER : Dat zal plezant zijn... Met dit weer !

GUST : Stommeke ! Dat wilt toch niet zeggen dat ze met bloemen naar buiten gaan, jongen.

OMER : Neen? Waarom zeggen ze dat dan ?

GUST : Omer, ik geef het op... (een korte stilte) Zeg, wil ik eens naar zo een annonkeke bellen voor u?

OMER : Voor mij? Waarom?

GUST : Het is voor uw eigen goed, Omer. Dat is toch waar, zeker. Gij zijt alleen. Gij moet naar niemand zien. Gij kunt toch doen en laten wat ge wilt.

OMER : Stelt nu... ge belt. Wat dan?

GUST : Amai !!

OMER : Wat is daar nu aan...

GUST : Maar dat is toch plezant, zeker. Als ge zo naar een van die nummers belt, dat is toch opwindend, jongen. Ge belt en dan kunt ge ineens afspreken.

OMER : Ineens?

GUST : Natuurlijk ! Ge laat daar geen gras over groeien, Omer. Ge belt en ge spreekt ineens af. Die komen zelfs aan huis.

OMER : O ja? En dan?

GUST : Ja, dan moet ge uw plan trekken, he Omer.

OMER : Ik kan zo ook mijn plan trekken.

GUST : Weet ge wat we gaan doen? We zullen er eens eentje uitzoeken voor u.

OMER : Als gij denkt dat dat goed is voor mij.

GUST : Hier ! “Blondje verwent nette heren, massage aan huis. Specialiteit sado-maso..”

OMER : Hoe was dat?

GUST : Nee nee, Omer, we gaan het simpel houden... Hier.. “Lichaamsmassage, exotisch type, zacht en heet, alle dagen bellen in de voormiddag, Robert..” Neen, dat is ook niks, Omer.

OMER : Doe toch geen moeite, Gust...

GUST : Aha !! “Lief blondje verzorgt lieve heren, massage aan huis, telefoneren tussen tien en twaalf in de voormiddag, weekends niet.”

OMER : Die komen aan huis?

GUST : Omer, hou me goed in het oog nu ! Ik zal u eens laten zien hoe dat werkt.
(Gust recht, naar telefoon)

OMER : Wat gaat gij doen?

GUST : Bellen.

OMER : Gaat ge nu bellen, Gust? Kunnen we nu niet efkens wachten of zo?

GUST : Niks te wachten ! Wachten is tijdverlies. Kom, vooruit, geef me dat nummer.

OMER : Nummer?

GUST :Ja, kijkt even op dat blad. Welk nummer staat er naast?

OMER : Wacht, ik zal eens zien... Ja, ik heb het... zes vier zeven...twee..negen..zeven twee.

GUST : (tik nummer in) zes vier zeven...twee negen.. zeven twee.. En nu even wachten.. Omer, het belt ! Hallo... hallo...ja, een goeidag juffrouw...Amai, gij hebt een plezant stemmetje...Wablief? Och, ge hebt een snotvalling...Nee nee, ik versta u heel goed.. Een beetje hees? Maar dat kan geen kwaad juffrouw. Ik vind dat uw stemmetje heel sexy overkomt. Wat zegt u? Jaja, dat is meegenomen, he... Waar ik feitelijk voor bel? Wel, luistert, mijn maat die zou graag leren rijden... als ge begrijpt wat ik bedoel? Wat zegt u? Oh, u begrijpt wat ik bedoel. Omer, ze verstaat dat direct, zegt ze. Hallo? Jaja, ik ben er nog. Allee, dat is dus geen probleem... Natuurlijk, natuurlijk... Wablief? Of hij al verzekerd is? Wacht, een minuutje, juffrouw, ik zal het hem even vragen. Omer, ze vraagt of dat ge verzekerd zijt..

OMER : Verzekerd? Waarom? Is dat dan zo gevaarlijk?

GUST : Dat weet ik niet, Omer, die juffrouw vraagt dat. Allo, juffrouw, mijn maat vraagt waarom.

OMER : Verzekerd... ze durven toch nogal wat vragen, zeg...

GUST : Wat zegt u? Den B.A. of den B.A. plus... Moment.. Kom, Omer, wat moet gij hebben nen beha of nen beha-plus?

OMER : Beha-plus? Wat is dat?

GUST : Die zal willen weten of dat ge graag grote of kleine tietekes moet hebben, he Omer.

OMER : Ja, dat weet ik niet... Wat denkt gij, Gust?

GUST : Allo, juffrouw... Wel, als het voor u hetzelfde is, dan maar ineens nen beha-plus. Ja, dan kan hem ineens een tetteke voort, he. Jaja... Wat zegt u? Langskomen op den bureau? Wel...euh... ja, ik denk wel dat dat gaat... Is dat gebruikelijk? Ach zo, dat ze bij u langskomen voor de papieren... Ja, ziet u, ik heb daar eigenlijk allemaal weinig verstand van... Het is de eerste keer dat ik voor zoiets bel... Wat zegt u?? Een voorlopige dekking?? (bedekt de hoorn met de hand) Omer, ik denk dat het gebakken is, jong. We zitten al bij de voorlopige dekking. Hallo? Jaja, ik ben er nog... Wat moest u nog weten, zegt u? Wablieft? Neen, dat weet ik niet. Het aantal kilowatt? Wel.. euh.. een klein lampje zal wel voldoende zijn, denk ik.. He?? Cilinderinhoud?? Dat is ook een discrete vraag, zeg.. Momentje.. Omer!!

OMER : Wat is er?

GUST : Omer, wat cilinderinhoud hebt gij?

OMER : Cilinderinhoud?

GUST : Juffrouw, moet hij misschien ineens de lengte van zijn charel opgeven ook ? Wat zegt u? Oh, dat vindt ge niet om mee te lachen... Of hij wat? Of hij jaarlijks of zesmaandelijks wilt betalen? Allee, juffrouw, het is zijn eerste keer ! Hij moet toch eens eerst kunnen proberen of alles in orde is, zeker.. Ik weet uw naam nog niet eens ! Wat zegt u? Verzekeringskantoor De Meyer en Co? Euh.. luistert, juffrouw, ik denk dat het hier een abuis moet zijn... (haakt in)

OMER : En? Wat was dat nu?

GUST : Geeft die gazet !!!

OMER : Gazet?

GUST : Ja ! Hier met die gazet ! (bekijkt krant) Ja, nu versta ik het.. Slimmeke !! Welk nummer geeft gij me nu op?

OMER : Was het verkeerd?

GUST : Verkeerd ? Natuurlijk was het verkeerd !! Hier ! Dat is het nummer dat ik moet hebben !

OMER : Ge vroeg naar het nummer dat er naast stond.

GUST : Is dat er naast? Dat is helemaal aan de andere kant ! Als ik u ook maar eens iets laat doen, he ! Allee kom... vier, vier, drie... (tikt rest van de nummers in) Dat zal al beter zijn, denk ik... Hallo?? Dag juffrouw... Amai, gij pakt rap af... Oh, gij zijt gewend om rap te pakken... jaja, dat is goed... Hoe zegt u? De naam? Verschueren, madame.. Neen, neen, het is mijnheer natuurlijk, maar ik zei madame, tegen u, madame... wat? Neen, neen, ik ben mijnheer, maar u zijt madame.. Hoe zegt u? U zijt niet madame? Maar u hebt zo'n fijn stemmetje, dat ik echt dacht dat u madame waart... Wat bent u dan? Juffrouw? Ho, gelukkig.. ik dacht al dat ik verkeerd was.. allee, dat u verkeerd waart... enfin, het is te zeggen, och, laat maar zitten madame.. ik wil zeg-

gen, juffrouw... Hee? Ja, Statiedreef nummer twintig... ja.. één persoon, ja... Nu direct? Dat is goed, denk ik? Omer? (Omer haalt de schouders op) Ja, juffrouw, dat is goed. Alles erop en eraan.. Ja.. neen.. dat is in orde... Klaar? Dank u wel, madame, euh juffrouw.. (haakt in) Amai...

OMER : En?

GUST : Dat ging rapper dan ik dacht. Ze komt direct met alles erop en eraan.

OMER : (vliegt recht) Amai !!

GUST : Da's goed, he?

OMER : Goed? Maar dat is veel te rap !

GUST : Rap? Dat zijn dingen die rap moeten gaan, Omer.

OMER : Maar dan moet ik maken dat ik thuis ben !

GUST : Da's gesproken, zie.

OMER : Dan kan ik nog een beetje stofzuigen en zo.

GUST : Stofzuigen? Maar jongen, denkt nu toch eens aan iets anders !

OMER : Nee, nee ! Ik heb graag dat mijn kot een beetje aan kant is als er bezoek komt. Ik zou niet willen dat die juffrouw een verkeerde indruk van mij krijgt.

GUST : Maar zo'n grieten zijn dat gewoon, jongen.

OMER : Natuurlijk ! Gij weet dat allemaal !

GUST : Nu wordt ge toch niet kwaad, zeker?

OMER : Ik weet niet meer waar mijn kop staat !

(Maria komt binnen met de boodschappen, ze heeft een motorhelm op. Omer hoorde haar binnenkomen, kijkt om en schrikt zich een ongeluk)

OMER : Aaaaaaaaaaaaaa !!!!

(Maria zet helm af)

GUST : Amai Maria, zijt gij al terug?

MARIA : Ge gaat toch weer niet beginnen met uw stomme vragen, he Gust? Dag Omer, gij zijt hier nog ?

OMER : Ik denk het wel, Maria.

GUST : Uw vraag was even stom als de mijne, Maria.

MARIA : Hebt gij al iets gehad om te drinken, Omer?

GUST : De Omer heeft geen tijd, Maria. Hij moet dringend weg.

MARIA : Is dat echt? Moet gij dringend weg? Waar moet gij dan zo dringend naar-toe?

GUST : Die jongen mag nu toch gaan waar hij wil, zeker.

MARIA : Ik doe toch niemand kwaad door te vragen waar hij dringend naar toe moet?

GUST : Ge bemoeit u teveel met andermans zaken ! Omer wordt er zenuwachtig van !

MARIA : Is dat echt, Omer? Zegt gij eens iets.

OMER : Luistert Maria, ik moet nog gaan stofzuigen.

MARIA : Wablief ?

OMER : (nadrukkelijk articulerend) Thuis ! Stofzuigen !

MARIA : Hoort ge dat, Gust? Dat is wat anders, he? Ga maar eventjes zitten, Omer, ik zal u direct een tasje koffie geven. Ik begin u te kennen, jongen. Gij zijt een toffe vent.

GUST : Zo goed kent ge hem ! Koffie ! Ha !

MARIA : Wat nu weer?

GUST : Omer drinkt nooit koffie !

MARIA : Neen?

OMER : Eén tasje kan geen kwaad, denk ik...

GUST : Dat kan wél kwaad !!

MARIA : Wat voor kwaad zou dat nu kunnen, één tasje koffie?

GUST : Dat kan veel kwaad doen !! Da's slecht voor zijn cholesterol, zijn bloedsomloop, zijn hart, zijn maag, zijn zweetvoeten en zo nog van alles.

OMER : Maar allee...

GUST : Neen, Omer !!

MARIA : Maar laat die jongen nu zelf eens iets zeggen ! Drinkt gij anders geen koffie, jongen?

OMER : Neen Maria.

MARIA : Wat dan? Thee?

GUST : Kamillethee ! En dat hebben we niet in huis ! Dus Omer gaat naar huis ! (trekt Omer recht)

MARIA : Omer gaat niet naar huis !! (Maria duwt Omer terug in stoel) Wij hebben kamillethee in huis.

GUST : Maria, niet zwanzen ! Dat hebben wij niet in huis !

OMER : (wil rechtstaan) Ik denk dat ik misschien beter...

MARIA : Neen, Omer !! Zitten !! Gij blijft zitten !!

OMER : Maar Maria...

MARIA : Zit !! En gij krijgt kamillethee !

GUST : Omer gaat naar huis !

MARIA : Zijt gij nu niet beschaamd? Laat Omer zelf beslissen wat hij wilt. Wat zal het zijn, jongen?

OMER : Eén tasje zal wel gaan, zeker...

GUST : Neen, dat gaat niet !

OMER : Maar ik...

MARIA : Hebt ge het nu gehoord? Omer wil een tasje met ons meedrinken ! Ik zal rap een potje zetten.
(Maria af keuken)

(Een stilte. Gust en Omer bekijken mekaar)

OMER : Dan stofzuig ik maar eens niet, he Gust.

GUST : Thee is slecht voor uw potentie !

OMER : Voor mijn wat?

GUST : Och, wat kan het mij eigenlijk schelen ! Al drinkt gij heel die pot leeg !

OMER : Zijt gij nu kwaad, Gust?

GUST : Neen, ik ben niet kwaad ! Het is al over. Laat hem dan maar hangen...

OMER : Laten hangen? Maar dat is waar ook... (Omer recht)

GUST : Ha, valt uw frank eindelijk?

OMER : Ik moet dringend naar huis ! Ik kan dat niet laten hangen !

GUST : Ha, ge weet het !

OMER : Ik zou niet weten waar we moesten gaan zitten.

GUST : Nu niet overdrijven, he Omer...

OMER : Jamaar, dat pakt aardig wat plaats in, hoor.

GUST : Alstublieft, zeg...

OMER : Heel mijn kot hangt vol was. Ik moet maken dat die droog is en gestreken in de kast ligt.

(Omer snel af)

GUST : Zot ! Zot word ik nog met zo een kerel !

(Maria komt in deurgat)

MARIA : Wel? Wat nu?

GUST : Hij is weggegaan, Maria, hij kon hem niet laten hangen.

MARIA : Wablief?

GUST : Hij moest zijn was nog gaan strijken.

MARIA : Gij jaagt die jongen altijd buiten, gij.

GUST : Ik ? Ik ben het juist die hem altijd binnen pakt ! Hij is al overal buiten gevlogen, maar bij mij mag hij altijd binnen, dat weet hij ook.

MARIA : Ja... Als ik hem binnen laat, wilt ge zeggen. (af keuken)

GUST : Ja, werkt maar vader, slaaft maar gast ! En waar is het allemaal goed voor? Voor de staat ! Hoe meer ge verdient, hoe meer ge kunt afgeven aan de belastingen ! Wat dat precies met de Omer te maken heeft, weet ik niet... maar daar word ik al even zenuwachtig van als van hem. Wanneer ik het woord 'belastingen' hoor, dan geraak ik in alle staten. Weet ge eigenlijk waarom wij belastingen betalen aan de staat? Om de staat om hulp te kunnen vragen wanneer dat nodig mocht zijn.

(Clara komt binnen)

GUST : Dat is gewoon belachelijk ! Dat is nu net hetzelfde als een hond zijn staart afkappen om hem eens een goed stukje vlees te kunnen geven.

CLARA : Ik wist niet dat jullie een hond hadden, Gust?

GUST : Clara? Hoe komt gij hier binnen?

CLARA : Die jongen die hier buiten ging, heeft mij ineens binnengelaten. (bekijkt Gust) Amai, gij zit hier nog altijd in uw pyjama?

GUST : Ja, ik zit hier in mijn pyjama !!

CLARA : Schandalig...

GUST : (recht) Maar ik doe hem direct uit en kruip in mijn blote terug in mijn bed. Als ge vijf minuutjes tijd moest hebben... Ge weet waar ik zit, he poppeke... Toedelo... (af slaapkamer)

(Maria komt binnen met plateau met kan en kopjes)

CLARA : Seksmaniak !!

MARIA : Ook een goeiemorgen, Clara...

CLARA : Oh Maria, ik had het tegen Gust...

(Clara gaat zitten)

MARIA : Is hij u weer aan het plagen, Clara?

CLARA : Weet ge, het wordt met de dag erger.

(Maria zet intussen plateau op tafel en schenkt een tas in)

MARIA : Och, hij bedoelt het allemaal zo kwaad niet...

CLARA : (neemt tas) Ik hoop het voor u, Maria. Ik hoop het voor u. Ge zoudt anders geen leven meer hebben.

(Clara drinkt en lijkt vergiftigd te worden)

MARIA : Wat is er, Clara? Zijt gij niet goed?

CLARA : Amai ! Dat is van de witte producten, zeker?

MARIA : Oh neen, dat is kamillethee.

CLARA : Drinkt gij kamillethee tegenwoordig?

MARIA : Bijlange niet. Dat was voor Omer.

CLARA : Omer? Is dat die simpele jongen die juist weg is?

MARIA : Ja, dat is hij. Die drinkt niks anders dan kamillethee.

CLARA : Wel, ik moet dat niet hebben, Maria.

MARIA : Weet ge wat, ik zal wat koffie halen, dat zal beter zijn dan die thee, denk ik...

(Maria neemt plateau op met kan en tassen en verdwijnt in de keuken)

GUST : (steekt hoofd binnen) Claaaaaraaaa...

CLARA : (kijkt niet) Maakt dat ge weg zijt, gij !!

GUST : (steekt nu bloot been tussen de deur) Claaaaaraaaa...

CLARA : (merkt het been en schrikt) Oooo !!

(Clara springt recht, duwt de deur dicht terwijl het been er nog tussen zit. Gust geeft een kreet)

CLARA : Nu content? Zeveraar !!

(Gust trekt been terug en sluit deur. Clara gaat terug aan tafel zitten)

CLARA : Ik vind het “dégoutant” heel “dégoétant” als ge als vent aan niks anders kunt denken dan aan seks.

(Maria op met koffiepot)

MARIA : Voilà ! Lekkerse verse koffie !

CLARA : Ik ruik het tot hier. Dat zal al beter zijn.

MARIA : Een goed tasje koffie kan goed doen, he Clara ?

CLARA : Denkt ge? (stelt vast dat er geen tassen zijn)

MARIA : Och, nu vergeet ik toch wel de tassen, zeker...

CLARA : Ik zou zeggen, we drinken uit onze handen, maar dat is ook niet alles.

MARIA : Het zou wat warm zijn, denk ik. Ik zal er al gauw een paar halen, Clara... (af keuken)

(Gust steekt hoofd binnen)

GUST : Gij zijt niet goed juist, zeker?

CLARA : (onschuldig, zonder omkijken) Is dat tegen mij, Gust?

GUST : Heel mijn been is opgezwollen.

CLARA : Uw verdiende straf.

(Sander komt binnen in pyjama en bekijkt het gebeuren)

GUST : Als het maar niet begint te stijgen...

CLARA : Stijgen?

GUST : Wel ja, stel u voor dat alles begint op te zwellen... Ge zoudt me dan wel een handje moeten helpen, denk ik... (Gust trekt deur dicht)

CLARA : Maar nu is de maat vol !!

(Clara staat recht en zonder te realiseren dat het Sander is die er staat, begint ze met haar handtas op Sander te slaan. Sander probeert te vluchten naar de keuken, maar omdat de deur opengaat, draait hij zich om en vlucht dan maar terug in zijn slaapkamer, terwijl Clara hem blijft slaan)

MARIA : (met tassen, melk en suiker en doosje pralines in haar handen) Wat was dat nu?

CLARA : (kalm) Voor mij twee klontjes, alstublieft.

MARIA : (niet begrijpend) Twee klontjes... (zet alles op tafel)

CLARA : Het wordt hoogtijd dat ge iets doet aan die situatie hier in huis, Maria.

MARIA : Ja?

CLARA : De Gust is oversekst ! Het is dat ik hier kom voor u, anders zette ik hier geen voet meer binnen.

MARIA : Trekt u dat maar niet aan, Clara.

(Maria en Clara zitten beiden aan tafel)

CLARA : Hoe dat gij dat zo kunt uithouden, begrijp ik niet. Bij mij stond die al lang op straat.

MARIA : Ach, de Gust is lang de kwaadste niet.

CLARA : Ik hoop het voor u.

MARIA : Alleen zou ik soms willen dat hij wat minder rommel maakte.

CLARA : Allee, uw kot overhoop gooien kan hij dan ook nog.

MARIA : Soms doet het hier wel lelijk, geloof mij. Ik weet soms niet waar ik eerst moet beginnen. Het ergste van al is dat van zodra ik alles heb opgeruimd, er in de keuken alweer een berg afwas staat alsof hier een regiment is langs geweest.

CLARA : En hij? Wat doet hij?

MARIA : (zucht) Het is een man, he Clara... Niets.

CLARA : Zeg dat het niet waar is ! Niets?

MARIA : Dat is niet veel, he? Kom, dat ik u wat koffie inschenk voor dat de oorlog begint. (schenkt tassen in)

(Sander op met soldatenhelm op het hoofd, nog steeds in pijama, en met een witte vlag. Hij loopt richting keuken en gaat keuken binnen)

CLARA : Er gebeuren hier wel rare dingen precies...

MARIA : (doodgewoon) Dat was mijn schoonvader.

CLARA : Weet ge wat gij zoudt moeten doen? Een meid nemen.

MARIA : Een meid?

CLARA : Natuurlijk ! Een meid. Dat houdt gij anders hier niet vol, Maria. Een meid zou een goede oplossing zijn.

MARIA : Dat kunnen wij niet betalen, Clara.

CLARA : Neen? Daar zou je nog van kunnen verschieten.

MARIA : Kom nu, Clara. Het idee zegt mij wel iets, maar wat kost dat niet...?

CLARA : Dat kost zoveel als ge zelf wilt, Maria. Laat ons zeggen dat ge er een pakt voor halve dagen.

MARIA : Halve dagen..

CLARA : Ge laat ze bijvoorbeeld komen op maandag, woensdag en vrijdag. Drie halve dagen per week.

MARIA : Amai, dat kan al tellen.

CLARA : Veronderstelt dat ze begint om acht uur.

MARIA : Om acht uur? Maar dan slaapt onze Gust nog.

CLARA : Dan moet hij maar wat vroeger opstaan.

MARIA : Die gaat blij zijn...

CLARA : Veronderstel dat ze begint om acht uur. Ge laat ze werken tot twaalf uur. Niet langer natuurlijk, anders eet die 's middags nog mee ook en het leven is al duur genoeg. Dat zijn dus vier uren. Reken nu even mee. (Sander terug uit keuken met glas water, gaat richting slaapkamer) Dat wilt dus zeggen, drie keer vier. Hoeveel is drie maal vier?

SANDER : Dat is twaalf... Interessant, zeg... (af slaapkamer)

CLARA : Drie maal vier uren, dat zijn dus twaalf uren. Twaalf uren per week en uw kot is altijd proper.

MARIA : Met drie keren vier uurtjes?

CLARA : Zeker en vast. Ge moet natuurlijk zien dat ge er een neemt die doorwerkt natuurlijk. Iemand die daar maar wat gaat zitten, daar hebt ge niks aan.

MARIA : En wat vragen die tegenwoordig? Hebt gij daar een idee van?

CLARA : Ge moet niet teveel betalen, Maria. Ge moogt ze niet bederven. Ik zou niet meer betalen dan zeven euro per uur.

MARIA : Zeven euro per uur... maal twaalf...hoeveel is dat... da's 84 euro.

CLARA : Aha ! Nu ziet ge het zelf ! 84 euro is nu toch niet overdreven, he?

MARIA : Ik weet het niet... Omgerekend is dat meer dan drieduizend frank per week... Dat is dan toch al rap 12.000 frank in de maand. Dat kan toch al tellen.

CLARA : Als ge dat nu teveel vindt, dan moet ge zorgen dat ge ergens op kunt besparen. Rookt hij?

MARIA : Roken? Wat?

CLARA : Gust. Rookt hij?

MARIA : Een pakje per dag, denk ik. Ja, zonder zijn sigaretjes kan hij niet.

CLARA : Dan is het vanaf nu gedaan met roken.

MARIA : Wablief? Onze Gust? Stoppen met roken? Dat kan hij nooit. Ik denk dat hij nog eerder stopt met eten dan met zijn rook.

CLARA : Vanaf nu stopt hij met roken, dat moet dan maar.

MARIA : Amai, die gaat lachen.

CLARA : Luistert, Maria, we moeten serieus blijven. Zoals het nu gaat, kan het niet meer. Binnenkort kunnen ze u wegdragen zoals gij hier tekeer gaat. We moeten besparen en dat roken is al een mooi ding.

MARIA : Vooruit dan maar... Ik zal zeggen dat het gedaan is met sigaretten kopen...

CLARA : Natuurlijk dat dat gedaan is. Zie maar eens wat ge in uw zak steekt. Wacht, ik pak even een papiertje. Sigaretten, dat is al direct... hoeveel kost een pakje tegenwoordig?

MARIA : 4 euro 45 denk ik.

CLARA : 4,45 euro? Amai... laat eens zien... 4,45 maal dertig.

MARIA : Maal dertig?

CLARA : Ha ja, neemt nu dat er gemiddeld dertig dagen zijn in een maand. 4,45 maal dertig, dat is... drie maal vijf, vijftien, vijf schrijven één onthouden, drie maal vier is twaalf, plus die één is dertien, drie schrijven één onthouden, drie maal vier is twaalf plus één is dertien, nulleke laten zakken, kommake zetten, zie maar eens ! Dat is 133 euro en een half. In Belgische Franken is dat dik vijfduizend in de maand.

MARIA : Is dat zoveel?

CLARA : Daar verschiet ge van, he?

MARIA : Doet dat nu eens eventjes maal twaalf als ge wilt.

CLARA : Maal twaalf? Ha ja, ge wilt weten hoeveel dat is per jaar. Wacht, een minuutje. Twee maal vijf, tien, nul schrijven één onthouden, twee maal drie is zes plus één is zeven, twee maal drie is zes, twee maal een is twee, en dan één maal vijf drie drie één, streepke eronder en dan samen tellen, nulleke laten zakken, zeven plus vijf is twaalf, twee schrijven één onthouden, zes plus drie is negen, plus één is nul, twee plus drie is vijf, en dan die één nog, dan dat nulleke van boven nog laten zakken, houdt u vast, he ! Dat is 1502 euro per jaar. In Franken is dat meer dan zestigduizend frank! Daar kunt ge al bijna vijf maanden een meid van houden.

MARIA : Eigenlijk is het wel eens goed dat we daar even bij stilstaan. Daar gaat nogal wat geld in rook op hier. Neen, ge hebt gelijk. Hij moet maar stoppen met dat roken. Daarbij komt nog dat het nog ongezond is ook.

CLARA : Zo is het Maria. We doen het voor zijn eigen goed.

MARIA : Hoeveel komen we nog tekort per maand?

CLARA : Een goede tweehonderd euro, denk ik. Wat doet hij nog voor rare dingen?

MARIA : Zijn gazet mag ik niet afpakken.

CLARA : Als ge nu eens begint met alleen 's zaterdags de gazet te kopen, die is toch dik genoeg, dan steekt ge zo al vijf gazetten per week in uw zak, dat is 5 euro maal vier is 20 euro per maand.

MARIA : Oké, één gazet per week.

CLARA : Speelt hij met de lotto?

MARIA : Dat kan hij ook al laten, hij wint toch nooit iets. Dat is vijftien euro per week.

CLARA : Prachtig, dat is 60 euro per maand erbij.

MARIA : Hoeveel nog, Clara?

CLARA : Nog 140 euro en we zijn er.

MARIA : Zijn zondag !

CLARA : Hoeveel 'zondag' krijgt hij?

MARIA : 25 euro per week.

CLARA : Dat is veel te veel ! Daar kunt ge al flink in snijden. Nu zeker, nu hij toch geen sigaretten meer hoeft te kopen. Ge geeft hem vijf euro per week, dat is meer dan genoeg. Wat zou hij anders met al dat geld doen.

MARIA : Vijf euro per week? Is dat niet wat weinig?

CLARA : Eens dat hij het gewoon is, is dat niets meer. Daarbij, het is voor een goede zaak. Twintig euro per week uitgespaard, dat is tachtig euro in de maand. We komen nog maar zestig euro te kort, Maria, die moeten we ook nog ergens kunnen vinden.

MARIA : Ja, maar ik zit wel even te denken hoe.

CLARA : Drinkt hij? Is het een drinker?

MARIA : Dat weet ge nu toch, he Clara, dat heeft hij nooit gedaan. Hooguit een pintje of twee 's avonds na zijn eten.

CLARA : Het zijn allemaal dingen die tellen, Maria. Twee pintjes per dag, da's 75 cent maal dertig, da's 22 euro en een half in de maand, in Belgisch geld meer dan negenhonderd Frank.

MARIA : Negenhonderd? Dan krijgt hij vanaf nu kraantjeswater. Dat is al geregeld. Hoeveel nog?

CLARA : Nog 37 euro en een half en we zijn er.

MARIA : Dan doe ik ook een toegeving ! Ik ga vanaf nu nog maar één keer per maand naar de coiffeur en we zijn er.

CLARA : Neen, Maria, neen ! Dat moogt ge niet doen, kind. Ik vind dat het niet allemaal van uw kant alleen moet komen. Gij hebt al genoeg toegevingen gedaan. Als ge hem nu twee keer per week worsten geeft in plaats van biefstuk, dan hebt ge ineens wat ge nog tekort komt voor uw meid.

MARIA : Maar dat mag (lust) hij niet !

CLARA : Dan moet hij dat maar leren meugen !

MARIA : Eigenlijk wel... Het is waar, Clara. Nog een pralinetje?

CLARA : Dat sla ik niet af. Wel, ik ben blij dat het ons gelukt is.

MARIA : Nu moeten we er nog een vinden, natuurlijk.

CLARA : Dat is gemakkelijk genoeg. Sla de gazet maar eens open en ge hebt er direct een.

MARIA : Dan zal ik dat straks eens doen, voor het gedaan is met gazetten kopen.

CLARA : En denkt er aan, als ze beginnen over verdienen en zo ! Niet hoger gaan dan zeven euro per uur, he.

MARIA : Neen, hoger mag ik niet gaan, anders moet ik zijn vijf euro zondag ook nog afpakken. En dat willen we niet, he Clara...

CLARA : Natuurlijk niet, Maria. Hij mag tenslotte iets hebben, nietwaar. Hebt gij hier ergens een gazet liggen?

MARIA : Ze ligt voor uw neus op tafel...

CLARA : Dan zullen we dat eens bekijken... Laat eens zien... Hier... werkaanbiedingen...

MARIA : Gij zijt toch geen werk aan het zoeken?

CLARA : Gelukkig niet, ik haal daar ineens een werkvrouw uit voor u.

MARIA : Och, dat wordt hier spannend.

CLARA : De A, aannemer, afwasser, afwasser, bode, bakker, dienst, dienst, werkvrouw, werkvrouw... Ha ! Hier moeten we zijn... 'Ik zoek'... ja... "deftige dame zoekt werk als werkvrouw, tien à vijftien uur per week..."

MARIA : Dat is ongeveer wat ik zoek.

CLARA : Ineens bellen, Maria, niet uitstellen. (recht, naar telefoon)

MARIA : Ik ben eens benieuwd...

CLARA : Laat mij maar doen, kind... (toetst nummer in) Hallo... goedemiddag mevrouw, met de familie Verschuere. Ik bel in verband met die annonce die u geplaatst hebt... zeker... zeker... Wel, luistert, ik stel voor om eerst eens nader kennis te maken. Ja, een ogenblikje... (hand op hoorn) Maria, ze kan direct komen, zegt ze.

MARIA : Voor mij is dat goed..

CLARA : Dat is goed, mevrouw... wij verwachten u.. Wat zegt u? Het adres? O ja, natuurlijk, anders zou u het moeilijk vinden, nietwaar? Statiedreef nummer twintig. Goed.. in orde. Tot straks dan. Dag mevrouw. (haakt in)

MARIA : En?

CLARA : Pakt zijn sigaretten maar al af, Maria, het zal nodig zijn.

MARIA : Dat ging wel vlot precies?

CLARA : Zo moet dat gaan meisje. Luister, ik wip straks wel even binnen om te horen hoe alles gegaan is. En denk eraan : niet meer geven dan zeven euro per uur.

MARIA : Laat dat maar aan mij over.

CLARA : Tot straks dan... (de bel gaat) Och, ze bellen...

MARIA : Dat is ook een rappe, zeg !

CLARA : God, ik word er helemaal zenuwachtig van !

MARIA : En ik dan ! En mijn haar is nog niet gekamd !! Wat moet ik nu toch doen!!??

CLARA : Weet ge wat? Ik ga ineens door, ik laat ze binnen en vraag of ze even wil wachten. Intussen komt gij uw haar.

MARIA : Ge hebt gelijk.. Dat kind moet dan maar even wachten. Tenslotte kunnen wij er niet aan doen dat die zo vlug hier is. Ik ben even in de keuken... Zeg dat ze hier even op mij wacht.

CLARA : Geen probleem, kind. En succes he.

(Clara af buiten, en Maria verdwijnt in de keuken.)

(na enkele ogenblikken komt Brigitte, een blonde vamp, binnen op de lege scène. Ze heeft een lange jas aan, hoge laarzen, extra geschminkt)

BRIGITTE : Hallo? Enfin, eventjes wachten, zeggen ze...

GUST : (steekt naakt been tussen de deur) Claaaaraaa... Claaaaraaa....

(dan gooit hij de deur open en springt op het toneel met de kreet "Tadaaaaam." Heeft bloot bovenlijf, enkel witte col en strikje zoals een Chippendale, slipje of string in felle kleur. Hij merkt dan dat het niet Clara is die voor hem staat, maar een vrouw die hij nog nooit gezien heeft. Vooraleer hij echter van de schrik bekomen is, schudt Brigitte de jas van haar lijf. Ze is erg sexy en schaars gekleed, nylons, jartelles, enz, en roept eveneens "Tadaaaaam". Op dat moment komt Maria binnen uit de keuken. Maria schrikt en valt in zwijm. Gust herpakt zich en stopt Brigitte in zijn kamer, loopt naar Maria en probeert haar bij te brengen. Op dat moment komt Clara binnen.)

CLARA : Gust !! Wat is er gebeurd?

GUST : Ik geloof dat ze is flauwgevallen.

CLARA : Dat is niet moeilijk ! Hoe loopt gij nu gekleed?

(Sander komt uit zijn kamer en bekijkt zijn zoon)

GUST : Ik loop gekleed zoals ik wil !! Dat is hier mijn eigen huis !!

SANDER : Ik begin toch te twijfelen, zoon...

GUST : Och arme Maria... Maar schatje toch, zo verschieten... Clara, haal vlug een glas water als ge wilt !

CLARA : Water.. Juist, ja, water... (af keuken)

GUST : (trekt zijn pyjamabroek aan) Verdomme !! Dat die griet hier nu juist moest aankomen ! Hoe komt die eigenlijk hier terecht?

SANDER : Ge zijt er begot mee getrouwd !

GUST : Er mee getrouwd? Gij zwanst zeker ???!

SANDER : Trekt er uw plan mee, jongen.. Ik denk dat ik nog een uurtje ga maffen. (af slaapkamer)

(Gust legt Maria in zetel)

GUST : Maar natuurlijk ! Nu zakt mijn nikkel !! Ik heb haar daarstraks mijn adres doorgegeven aan de telefoon ! Dat is het ! Stom !! Die griet moet hier weg vooraleer Maria terug bijkomt ! Dat is de enige oplossing. (opent deur van zijn slaapkamer) Juffrouw ! Juffrouw !

BRIGITTE : (op uit kamer) Ja, schatje..

GUST : Niks te schatje, juffrouw. Het is gewoon een abuis.

BRIGITTE : Een abuis?

GUST : Ja, een abuis. Ik heb u daarstraks het verkeerde adres doorgegeven.

BRIGITTE : Dat is plezant voor mij, zeg ! Luistert, jongen, voor mijn part doet gij hier wat gij wilt, maar mijn uren lopen, hoor.

GUST : Ja, dat begrijp ik, juffrouw, dat begrijp ik. Hoeveel moet gij hebben per uur? Ik zal u direct betalen.

(Clara komt binnen met een glas water. Gust ziet haar binnenkomen en duwt vliegensvlug Brigitte in de kamer achteraan, de slaapkamer van Sander)

CLARA : Een glas water, Gust.

GUST : Merci. (neemt glas en drinkt het in één teug leeg) Haalt er nog maar een voor ons Maria.

CLARA : Kust nu mijn oor... (af keuken)

GUST : Mensen, mensen, wat een toestand...

(Sander komt uit zijn slaapkamer. Hij heeft gelukzalige blik in zijn ogen en stapt naar Gust)

SANDER : Gust ! Gust !!

GUST : Wat is er?

SANDER : Knijp eens in mijn arm !

GUST : In uw arm knijpen? (doet dit)

SANDER : Au !! Ik dacht dat ik droomde, maar ik ben klaarwakker !! (snel af kamer)

GUST : Waar is die griet nu gebleven ? (gaat in zijn kamer binnen)

(Brigitte op, gevolgd door Sander, lopend naar de keuken. Gust terug op uit zijn kamer, hij roept “Juffrouw?”) Clara geschokt op uit keuken met glas water. Zij drinkt het glas in één teug leeg en gaat terug af keuken. Sander komt uit keuken gelopen en loopt direct over naar zijn kamer, Brigitte volgt, maar heeft Sander niet zien verdwijnen.)

BRIGITTE : In welke kamer heeft hij zich verstopt?

GUST : Wie?

BRIGITTE : Dat oud mannetje !

GUST : Oh, onze pa.. Luistert, dat heeft nu weinig belang. Ge moet maken dat ge hier weg zijt, ik zal u betalen.

(Clara terug op uit keuken met glas water)

BRIGITTE : Dat is ook al goed.

GUST : Hoeveel moet gij hebben per uur?

BRIGITTE : Vijftig euro per uur. En geen zottigheden, anders gaat de prijs omhoog. Dat verstaat ge wel, zeker?

CLARA : (ziet dat Gust zijn geld zoekt) Dat zal dan wel voor een andere keer zijn, denk ik!

GUST : Clara ?

CLARA : Juffrouw, ge weet toch wel dat dat ver boven de prijs is, zeker !

GUST : Wablief?

CLARA : Goed dat ik hier nog ben ! Ge zou u weer eens in de doeken hebben laten doen !

BRIGITTE : Gij zwanst toch ?

CLARA : Zwansen ? Maar juffrouw, gij zijt op uw kop gevallen !

BRIGITTE : Ik geloof eerder dat gij niet helemaal juist zijt !

CLARA : Gelooft me vrij, ik ken de prijzen !

GUST : Clara ? Dat had ik nu niet van u verwacht !

CLARA : Ik weet waar ik over klap, Gust. Ik heb het zelf vijf jaar gedaan.

BRIGITTE : Och god, madame komt ook uit het vak?

CLARA : Ik heb het nooit willen vertellen, maar toch is het zo. Neen, neen, juffrouw, dat kunt gij misschien gedaan krijgen bij gepensioneerden – maar hier pakt dat niet.

BRIGITTE : Gepensioneerden? Wel, merci !

GUST : Zegt gij dan eens een prijs, Clara..

CLARA : Zeven euro per uur en geen cent meer !

BRIGITTE : Wat zegt gij nu? Zeven euro per uur?? Kom, laat me niet lachen !

GUST : Dat vind ik nu toch ook wel wat aan de lage kant.

CLARA : Ik kan er genoeg vinden die het zelfs voor minder doen dan zeven euro, wees dus maar blij.

BRIGITTE : Ik maak mij hier niet belachelijk, madame ! Kwaliteit moet betaald worden !

CLARA : En zeven euro per uur is heel redelijk !

GUST : Zijt gij zeker van die prijs, Clara?

CLARA : Honderd procent.

BRIGITTE : Luistert, nu maken we daar geen woorden meer aan vuil. Als ge wilt dan moogt ge het zelf doen voor die prijs.

CLARA : Wel ja ! Dan zal ik het zelf doen ! Ik kleed me direct om en ik doe het zelf!

GUST : Neen, Clara, laat maar zitten, we kunnen wel iets overeen komen, denk ik.

BRIGITTE : Vijftig euro per uur ! En geen euro minder ! (kijkt op horloge) En mijn eerste uur is al bijna voorbij !

CLARA : Da's nog straffer ! Ge hebt hier nog niets gedaan !

BRIGITTE : Zeg eens, voor wie ziet gij mij?

MARIA : (komt bij) Clara... mag ik een beetje water..

CLARA : Maar natuurlijk, kind, ik had het al klaar...

MARIA : Mensen, ik ben ergens van geschrokken, geloof ik.

CLARA : (laat Maria drinken) Gaat het al, kind?

MARIA : Ja, het gaat al beter, dank u...

BRIGITTE : Hoe zit dat hier? Duurt dat spelletje hier nog lang?

GUST : (naar Brigitte) Hier... ik geef u het adres waar ge moet zijn en dan is dat hier achter de rug..

MARIA : Is dat die juffrouw die wij opgebeld hebben?

CLARA : Ja, dat is ze, Maria. Maar er is nog een kleine discussie over de prijs.

GUST : Hier, ik geef u vijftig euro voor dat uurtje dat ge verspeeld hebt.

CLARA : Gust, dat doet ge niet !! Da's teveel !

GUST : Maar ik moet die madame toch iets geven. Ze heeft nog niks kunnen doen en haar uren lopen.

MARIA : Nog niks kunnen doen? Ik zal u direct de weg wijzen, kind.

GUST : Maar Maria !

MARIA : Ik weet het, Gust. Ik heb u daar nog niks over verteld, maar het moest een verrassing blijven.

GUST : (zit naast Maria in zetel) Van een verrassing gesproken...

MARIA : Gij zijt toch niet kwaad, he Gust?

GUST : Neen, dat niet, maar ik weet niet goed wat te zeggen...

MARIA : Gij stopt met roken, één gazet per week, vijf euro zondag in plaats van 25, gedaan met lottospelen en pintjes drinken en geen gezaag als er iets anders op uw bord ligt dan biefstuk.

GUST : Wel...euh...

MARIA : Dat is de enige manier, Gust ! Anders kunnen we die juffrouw hier niet houden.

GUST : Wilt gij zeggen dat die hier mag blijven?

BRIGITTE : Enfin, als ik kan beginnen dan weet ge het maar te zeggen. Pakt rustig uw tijd.

CLARA : Maria, daar is nog wel één klein probleem.

MARIA : Probleem?

CLARA : De juffrouw heeft bepaalde waangedachten over de prijs.

GUST : Waangedachten? Uw prijs lijkt me anders ook een waangedachte, Clara.

BRIGITTE : Ik zal jullie eens iets vertellen. Ik ga niet van mijn prijs af.

MARIA : Luistert, Gust, we hebben dat allemaal berekend. Als ze meer vraagt, dan kan ik dat niet betalen. Dan zult ge moeten bijleggen, denk ik.

CLARA : Van uw zondag !

MARIA : Zeg, Clara, ik ben eigenlijk niet zo op de hoogte, maar is dat nu de nieuwe kledij?

CLARA : Dat veronderstel ik, ja. Nieuwe kledij, nieuwe prijzen. Ze vraagt vijftig euro per uur.

MARIA : (schrikt) Wablief?
(Sander komt uit zijn kamer)

SANDER : Wel? Hoe zit dat nu? Moet ik daar nog lang zitten wachten?
(Lisa, een grote robuuste dame, komt binnen)

LISA : Is dat hier dat ik moet zijn?

SANDER : Ik geloof dat ik mij maar beter op kan sluiten ! (snel af)

BRIGITTE : Wacht maar tot ge de prijs hoort, dan zult ge wel anders klappen...

LISA : Ik ben wel wat gewoon, dat is een kwestie van onderhandelen.

CLARA : Nu komen er al ineens twee ! Ik hoop dat u wat slimmer zijt, madame.

LISA : Zegt maar Lisa. Als ge me een borstel en een dweil geeft, dan vlieg ik er direct in.

BRIGITTE : Gij zijt ook niet rap verlegen ! En de condities?

CLARA : Zeven euro per uur, Lisa, en geen cent meer.

LISA : Allee kom, dat valt al mee. Dat is vijftig cent meer dan op mijn vorige post.

BRIGITTE : Daar gaat gij toch niet voor op uw rug liggen, zeker?

LISA : Hahaaa ! Ik wou dat het waar was ! Voor die prijs, haha !

BRIGITTE : Luistert, Lisa, hier geloven ze nog in Sinterklaas, denk ik. Als ge het mij vraagt, voor hetgeen dat ze willen betalen kunt ge zelfs nog niet zuigen.

LISA : Neen? Voor die prijs wil ik zuigen, kloppen, wassen, plassen en heel de santenboetiek. Ik maak mij direct gereed, zie. (doet schort aan)

BRIGITTE : Ik geloof dat gij ze niet meer allemaal op een rij hebt !

LISA : O neen?

BRIGITTE : Stielbederver !

CLARA : Lisa, als het voor u oké is, dan is het dat voor mij ook.

GUST : Vindt ge nu niet dat we dat beter eerst aan Omer vragen? Het was tenslotte hij die het eerst op dat gedacht kwam.

CLARA : Omer? Daar weet ik niks van.

BRIGITTE : En ik wil het nog niet weten !

LISA : Gij zijt zo misnoegd, precies ? Hoeveel vraagt gij dan?

BRIGITTE : Vijftig euro.

LISA : En hebt gij veel werk dan?

BRIGITTE : Zoveel als ik maar wil.
(Lisa begint met een vod hier en daar al wat af te kuisen. Omer komt binnen en bekijkt de toestand)

GUST : Gaat het al wat, Mariake?

MARIA : Zie ik daar nu geen twee vrouwen, Gust?

GUST : Rustig maar, kind, ik wist ook niet dat ze met twee tegelijk zouden komen.

OMER : Zeg Gust, ik zit daar al heel de tijd te wachten, maar er komt niemand.

GUST : Ik weet het, Omer, per abuis zijn die juffrouwen naar hier gekomen..

CLARA : Per abuis? Ik geloof dat gij abuis zijt ! Ik heb ze zelf opgebeld !

OMER : Gij ook al? Leest gij die annoncekes dan ook?

CLARA : Natuurlijk ! Het is zo dat ge daar aan geraakt.

BRIGITTE : Wel, ik heb daarstraks een bed zien staan in die kamer... Als ge mij moet hebben, dan weet ge me te vinden, nietwaar?

(Brigitte maakt aanstalten om de kamer van Gust binnen te gaan, maar Lisa springt voor de deur en belet Brigitte binnen te gaan)

LISA : Dat gaat hier niet door ! Madame heeft gezegd dat ik mocht beginnen !

OMER : Wat is uw prijs, juffrouw?

LISA : Zeven euro per uur. Is dat goed voor u? (Omer telt in zichzelf)

MARIA : Wat hebt gij nu aan uw lijf, Gust? Vindt ge niet dat ge wat overdrijft met bezuinigen? Hebt gij het niet te koud zo?

GUST : Ik weet het niet meer, Maria...

OMER : Da's in orde. Luistert, madame, komt gij maar mee met mij voor de rest van de middag.

BRIGITTE : Hela ! En ik dan?

GUST : Daar klappen we seffens over, juffrouw.

LISA : Mijnheer, naar waar had u mij willen meenemen?

OMER : Ja, ziet ge, ge zit hier op het verkeerde adres. Het was eigenlijk voor mij dat er gebeld werd.

LISA : Och zo... Is het vuil bij u?

OMER : Ziet ge nu wel !! Ik wist dat ze dat zouden vragen ! Ge hebt geluk, madame, ik heb juist alles gekuist.

LISA : Dat is ook stom, he.

BRIGITTE : Van welke kant zijt gij, Lisa? Hebt gij liever beestjes?

LISA : Ik ben niet vies aangelegd, als het dat is wat ge wilt zeggen.

MARIA : Ik vind het toch lief van u, Gust, dat gij op hetzelfde idee zijt gekomen als ik om een meisje in huis te pakken.

CLARA : Maar de prijs dan, Maria?

MARIA : Ik moet hier iemand hebben. Wat denkt gij, Gust? Ziet gij de prijs zitten of bellen we iemand anders op?

GUST : Ik weet het niet goed, Maria. Ik heb die juffrouw eigenlijk niet nodig.. Ik heb u toch, he.

MARIA : Ja, gij hebt gemakkelijk klappen ! Gij doet nooit iets ! Ik heb die juffrouw nodig ! Ik blijf dat niet allemaal zelf doen hier !!

BRIGITTE : Dat staat mij niet erg aan, denk ik...

GUST : Maar ik wist niet dat gij dat allemaal wou, Maria. Ik dacht dat gij aan mij genoeg had?

CLARA : Wel, wat doen we?

OMER : Ja, ik blijf hier niet eeuwig staan wachten.

CLARA : Anders vragen we Lisa terug naar hier te komen, zodra ze gedaan heeft bij Omer.. Hebt gij daar veel werk, Lisa?

LISA : Zo te horen niet. Een paar uurtjes, denk ik.

BRIGITTE : Haaaa ! Een paar uurtjes? Laat me niet lachen, he !

LISA : Ik ga nu mee met meneer hier en ik kom straks terug naar hier.

BRIGITTE : En ik dan? Mijn taxi kost ook geld, hoor !

MARIA : Taxi? Dat wordt hier al langer hoe straffer..

BRIGITTE : Neen, ik zal een beetje ‘te poot’ komen...

LISA : Ik ben met de velo gekomen. Als ge wilt, mijnheer, kunt ge seffens bij mij opzitten als het niet te ver is.

OMER : Geren, juffrouw, geren... (samen met Lisa af)

BRIGITTE : Dat heb ik nog nooit meegemaakt...

GUST : Juffrouw, ik geef u zeventig euro en we vergeten de rest, oké? (geeft haar het geld)

CLARA : Plezant, he Maria? En gij maar zien hoe ge kunt besparen.

MARIA : Dat vind ik nu ook straf... Laat ze dan tenminste het bed opdekken, dan heeft ze toch iets gedaan. Ik krijg daar altijd pijn van in mijn rug. Ik kan er niet zo goed tegen als ge het geld zomaar wegslijt, Gust.

BRIGITTE : Vooruit, ik ben ook niet tegendraads. Ik geef u twintig euro terug (geeft geld aan Maria) zonder het bed op te dekken... anders voel ik me precies een kuisvrouw..

CLARA : En dat is erg, he !!

BRIGITTE : Ach, weet ge... Ik heb in mijn leven al wel wat meegemaakt. Ik ken mannen die mij het liefste zien met een schortje en een plumeau, en er zijn er anderen die mij het liefst op tafel zien dansen of dierengeluiden horen maken... Dat is allemaal nog aan te nemen, maar met de buren, de vrouw en de vrienden erbij en dan nog ver onder de prijs moeten werken... Neen, geeft mijn part dan maar aan de hond. (neemt haar jas en gooit deze over haar schouder)

GUST : De hond?

BRIGITTE : Met beesten werk ik niet, mijnheer, dank u. Dat was maar een uitdrukking. (Brigitte af)

MARIA : Ja, Clara, ik ben er helemaal stil van geworden.. Dierengeluiden maken? Snapt gij dat nu, Gust?

GUST : Ik weet het niet meer, Maria... Dat zal modern zijn, zeker... Dat zal sommige mannen seksueel opwinden, denk ik..

MARIA : Mijnheer Verschueren, ik denk dat ik mij een beetje aan de tijd zal moeten aanpassen. Als dat modern is, vind ik niet dat ik mag achterblijven !

(Maria klautert op tafel en bootst een kakelende kip na)

CLARA : Maria !!

MARIA : Doe nu niet flauw en doe mee !! Vooruit !!

(Clara kakelt in stilte mee uit beleefdheid, Gust schudt het hoofd, misschien schietgebedje, dan komt Sander zijn kamer uit en bootst een kraaiende haan na. Clara probeert te ontkomen aan Sander die blijkbaar opgewonden is en haar tracht te grijpen. Terwijl valt het....)

DOEK

TWEEDE TAFEREEL

Zelfde decor, overal kleren en rommel in huis. Sander zit aan tafel, leest de krant, heeft nog steeds zijn pyjama aan. Naast hem op tafel staat de telefoon, die hij handig heeft verhuisd. Hij neemt de hoorn af en tikt een nummer in.

SANDER : Hallo..? Ja, madame.. ik bel in verband met die annonce uit de gazet. Ja, ziet u, ik zat hier zo te lezen en ik dacht : ik zal een eventjes opbellen.. wablief? Dat vindt ge niet erg? Wel, ik ben blij dat te horen.. Ja, weet ge.. Ik zit hier ook altijd zo

alleen. Mijn vrouw is al jaren geleden overleden en daarmee... Ha, dat is goed ! Uw man is ook dood... Dat doet me nu plezier.. Neen, neen, ge verstaat me verkeerd. Ik vind dat niet plezant dat uw man dood is.. Ik wil alleen maar zeggen dat ik het plezant vind dat ik eens met u kan klappen over het aanvoelen van de situatie.. Ja... eenzaam? Ja, ik weet het, madame. Ik weet het.. Ja? Ik dacht eigenlijk net aan hetzelfde... Ik heb het gelezen, ja... Ik zag hier staan : gezocht, levensgezel van rijpere leeftijd. Rijp, dat ben ik, he madame. (Gust, gehuld in handdoek, natte haren, komt binnen uit de keuken. Hij heeft net een douche genomen) Ja, al jaren geleden geplukt, om zo te zeggen.. Wat zegt u? U ook? Neen, neen, ik neem dat niet verkeerd op... Ik weet wel wat ge wilt zeggen... Komt u dan naar hier? Jaja, ik ben wakker... Al lang... Ik sta ook altijd vroeg op...

GUST : Ge weet dat ge niet moogt liegen, pa.

SANDER : Wablief? Neen, dat was mijn zoon... Hij zegt : "Er zijn dit jaar veel vliegen, pa." Ja, die woont hier ook. Ja, met zijn vrouw... He? Statedreef nummer twintig... ja, twintig.. Bij Verschueren... Bijlange niet.. Neen, ge kunt niet missen.. Ik ben hier helemaal alleen in huis.. ze moeten dringend weg, heb ik horen zeggen.. Tot seffens, he... Daaag... (haakt in)

GUST : Wat zijt gij nu allemaal aan het doen, vader?

SANDER : Ik? Ik was eventjes aan het bellen.

GUST : Ja, dat zag ik nu ook wel. Toch geen vrouwen, zeker?

SANDER : Vrouwen? Bijlange niet...

GUST : Ge moet daar mee uitkijken, pa, ik heb vandaag al last genoeg gehad met vrouwen.

SANDER : Dan heb ik u toch niet goed opgevoed, denk ik. Ik heb nooit last met vrouwen. Ge moet u leren beheersen, zoon.

GUST : Beheersen? Gij? Laat me nu niet lachen?

SANDER : Ja, ik kan dat !

GUST : Ik heb het gehoord hoe gij u kunt beheersen ! Heel de straat spreekt er schande over.

SANDER : Schande? Over mij? Dat kan niet !

GUST : Vraag het dan maar eens aan Clara...

SANDER : Die flauw trees...

GUST : Ik heb gehoord dat ge haar de kleren van haar lijf hebt gescheurd.

SANDER : Zo kunt ge alles uitleggen, natuurlijk.

GUST : Als het niet waar is, moet ge het zeggen, pa, maar ik heb gehoord dat ge haar borsten hebt ingesmeerd met goede boter... Wel?

SANDER : Dat wou ze zelf ! Het is haar eigen schuld !

GUST : En ik die dacht dat Clara zo stil was...

SANDER : Luistert, zoon, als ge hier een paar meisjes van plezier in huis haalt en dan hoort dat Clara ook vijf jaar in die stiel heeft gezeten, dan kunt ge toch wel begrijpen dat het moeilijk wordt, zeker? Daar komt nog bij dat ze juist bezig waren over het seksueel opwinden van de mannen door het maken van dierengeluiden.

GUST : Windt dat u op?

SANDER : Bijlange niet ! Maar als de vrouwen dat nu denken ! Ik kon dat toch zo niet laten ! Een vrouw moet ge altijd gelijk geven, jongen.

GUST : Allemaal goed en wel, maar dat insmeren van die borsten met goede boter – hoe legt ge dat dan uit?

SANDER : Ik kan er toch ook niet doen dat mijn gehoor lichtelijk achteruit gaat ! Clara zei op een bepaald moment : “insmeren met goede boter vóór dat ge de borsten bakt, geeft een ongelooflijke smaak.” Maar ik verstond “insmeren met goede boter vòòr dat ge de borsten pakt.” Een klein misverstandje...

GUST : Ja, wat één lettertje dikwijls kan doen, he? Ge weet toch in welke stiel Clara vijf jaar heeft gezeten?

SANDER : Nu wel ! Maar ik kon toch niet ruiken dat ze werkvrouw was geweest en dat die vrouwen die ze hierheen lieten komen werkvrouwen waren...

GUST : Gedeeltelijk, ja... Luister, vader, ik heb al last genoeg gehad vandaag. Ik ga mij aankleden.

SANDER : En dan zijt ge toch weg, hoop ik?

GUST : Weg? Waarom? Ik blijf gewoon gezellig thuis.

SANDER : Maar ik heb al gezegd dat ik helemaal alleen thuis ben !

GUST : Tegen wie?

SANDER : Wel ja... Daarjuist aan de telefoon.

GUST : Dan hebt gij de waarheid niet gesproken, he pa.

SANDER : Maar ze komt seffens naar hier !

GUST : Wie?

SANDER : Die vrouw.

GUST : Dus toch een vrouw?

SANDER : Ha ja.

GUST : Pa, dat kan niet ! Ze gooit me op straat als ze dat hoort !

SANDER : Wie?

GUST : Ons Maria ! Als ze nog één keer een vreemde vrouw in huis ziet, dan mag ik mijn boeltje pakken, zei ze.

SANDER : Dat is mijn probleem toch niet, jongen.

GUST : Dat is evengoed uw probleem als het mijne !

SANDER : Ik zie niet goed in waarom !

GUST : Luistert, pa, ik krijg momenteel vijf euro zakgeld per week.

SANDER : Vijf euro? Dat was toch meer, geloof ik?

GUST : Natuurlijk was dat meer !! Maria heeft dat proper gearrangeerd, samen met die Clara. Nu krijg ik nog maar vijf euro. En roken mag ik ook niet meer. Dus?

SANDER : Gij moogt niet meer roken? En wat moet ik dan doen?

GUST : Gij moet mij helpen, pa. Dat verstaat ge toch wel, hoop ik.

SANDER : Dat denk ik wel... Als gij niet meer rookt, dan geraak ik aan geen sigaretten meer. Ik mag al jaren niet meer roken van de dokter, maar dank zij de sigaretten die ik van u kreeg kon ik het een beetje uithouden hier. Als ik niks meer heb om te roken, ga ik problemen hebben...

GUST : Het dringt dan toch een beetje tot u door...

SANDER : Jongen, ik bel haar terug af. (neemt telefoon)

GUST : Dat is een verstandige beslissing... (af slaapkamer)
(Maria komt binnen met boodschappen)

SANDER : (tikt nummer) Hallo..?

MARIA : Dag pa. (zet boodschappen op tafel)

SANDER : (schrikt) Hallo.. ja, madame, een ogenblikje...

(Maria laadt intussen boodschappen uit, brengt ze naar de keuken, brengt pot met water en aardappelen mee terug en begint ze dan te schillen aan tafel. Deze handeling gaat verder onder het gesprek)

MARIA : Toch geen vrouwen, he vader? Ik heb er mijn buik van vol ! (af keuken)

SANDER : Neen, neen, Maria ! Ik belde juist mijn kuisvrouw op om af te spreken...

MARIA : (off) Sinds wanneer hebt gij een kuisvrouw?

SANDER : Wel.. euh.. van daarjuist, zie.

MARIA : (terug uit keuken) En gij zegt niets?

SANDER : Neen, dat was eigenlijk een verrassing, ziet ge... (in de hoorn) Een ogenblikje, alstublieft. (haakt in)

MARIA : Gij haakt in?

SANDER : Ja, ik was abuis, geloof ik.

MARIA : Dat gebeurt hier wel meer in huis dat ze abuis zijn. (begint aardappelen te schillen) Vanmorgen kreeg ik hier de verrassing van mijn leven. Haalt onze Gust toch een paar meisjes van plezier in huis, zeker !

SANDER : Ja, ik weet het...

MARIA : En ik moet dat dan maar goed vinden...

SANDER : Volgens ik gehoord heb, was er toch één kuisvrouw bij.

MARIA : Dat zei onze Gust ook. Maar één was geen kuisvrouw ! En dat is al erg genoeg !

SANDER : Jamaar, dat meisje was eigenlijk bedoeld voor Omer.

MARIA : Die kuisvrouw?

SANDER : Neen, die ander.

MARIA : Voor Omer?

SANDER : Ja, voor die sukkelaar...

MARIA : Maar toch zat ze hier in huis !

SANDER : Dat is nu juist de knoop. Dat was een abuis. In plaats van het adres van Omer door te geven, heeft onze Gust per ongeluk zijn eigen adres gegeven.

MARIA : Per ongeluk ! Ja, dat zal wel !

SANDER : Maria, denkt eens even na. Zo vitaal is mijn zoneke nu ook weer niet, zeker..

MARIA : Ja, dat is eigenlijk waar... Wat zou hij met zo'n meisje kunnen doen. Dus.. die was voor Omer?

SANDER : Natuurlijk.

MARIA : Och arme...

SANDER : Och arme? Gij vergeet dat Omer ze allebei heeft laten komen, zeker? Die kan er wat van.

MARIA : Neen, ik bedoel : och arme, de Gust.

SANDER : Gust?

MARIA : Ha ja, nu heb ik hem alles afgepakt.

SANDER : Afgepakt?

MARIA : Dat is zeker. Ik heb hem doen beloven dat hij zou stoppen met roken, zijn zondag verminderd tot vijf euro per week, kraantjeswater drinken in plaats van bier.. Ik krijg er eigenlijk wat medelijden mee.

SANDER : Geef hem dan alles terug, dan is het opgelost.

MARIA : Neen, dat mag ik niet doen, pa.

SANDER : Waarom niet?

MARIA : Ik zou mijn geloofwaardigheid verliezen. We hebben daar een hevige ruzie voor gehad en godzijdank heb ik gewonnen. Toegeven dat ik verkeerd was, dat mag ik in geen geval doen. Zeker niet met Gust.

SANDER : Wat kan het nu kwaad om toe te geven dat ge abuis waart? Ik geloof dat er erger dingen zijn op de wereld.

MARIA : Denkt ge?

SANDER : Stelt u maar eens voor wat hij moet doormaken. De smaak van kraantjeswater als ge een goede pint gewoon zijt... en vooral niet meer kunnen roken als ge daar zin in hebt...

MARIA : Maar ik moet toch ergens op kunnen besparen als ik een meid in huis wil houden.

SANDER : Weet ge wat... Ge moogt mijn meid lenen, zolang als ge maar wilt. Het huis gaat hier kraaknet zijn en het gaat u niks extra kosten.

MARIA : Echt?

SANDER : Maar geeft hem in godsnaam op zijn minst zijn sigaretten terug, Maria.

MARIA : Oké. Volgende week dan.

SANDER : Waarom wachten tot volgende week? Geeft ze nu toch.

MARIA : Neen, hij moet op zijn minst eens kunnen voelen hoe het is om eens wat minder luxe te hebben.

SANDER : Als het dan niet anders kan...

(Gust komt uit zijn kamer, heeft zijn broek en hemd aangetrokken)

GUST : Zo, ik ben klaar om de dag te beginnen.

MARIA : Me dunkt dat de dag al wel even bezig is, Gust.

SANDER : Ja, ge hebt wel een stuk gemist, volgens mij.

GUST : En nu krijg ik stilaan honger. Wat eten we?

MARIA : Worsten !

SANDER : Gebakken in goede boter.

GUST : Baah.. Is er niets anders?

MARIA : Ja, we hebben een meid gevonden.

GUST : Toch geen vrouw, zeker?

SANDER : Wat anders?

MARIA : Ja, onze pa heeft dat voor ons geregeld. Wat zegt ge daarvan?

GUST : Ik dacht dat gij had gezegd dat ge die...

SANDER : Natuurlijk ! Dat ik die ging regelen voor jullie. Wel, zijt maar gelukkig, dat is dus gebeurd. Ze komt straks naar hier om kennis te maken.

GUST : Pa, ge weet wat ik u gezegd heb, he !

MARIA : Zijt gij nu niet blij, jongen?

GUST : Blij? Ik heb nog wel ander zorgen, geloof ik.

SANDER : Daar kan ik inkomen. Omer.

GUST : Omer?

SANDER : Naar het schijnt zit die thuis opgescheept met die twee vrouwen die daarstraks hier waren. Wie weet hoe hij eruit ziet...

MARIA : Als ik u was, zou ik toch maar eens gaan zien, Gust.

GUST : Waarom? Het is door hem dat ik nu zo in de problemen zit.

MARIA : Problemen? Dat versta ik niet. Die zijn nu toch opgelost, zeker?

GUST : Opgelost? En mijn sigaretten en zo? Dat zijt ge vergeten, zeker?

MARIA : Ik ga met het eten beginnen, Gust. (neemt pot en aardappelen en gaat af keuken)

GUST : Ziet ge nu hoe het hier aan toe gaat, vader ! Als ze voelt dat het te warm wordt, dan begint ze maar met het eten.

SANDER : Geef mij eens een sigaretje, zoneke...

GUST : Gij probeert mij helemaal zot te krijgen, geloof ik ! Als ge wilt roken, zult ge uw matras moeten gebruiken, denk ik. Ik heb geen sigaretten ! En wanneer Maria ziet dat hier weer een vreemde vrouw in huis komt, die geen echte kuisvrouw is, dan zal het voor altijd gedaan zijn met roken !

SANDER : Wie zegt dat dat geen echte werkvrouw is?

GUST : Is het dan een echte?

SANDER : Natuurlijk.

GUST : Echt?

SANDER : Ik zeg het toch.

GUST : Ja?

SANDER : Ja, serieus.

GUST : Ik dacht eerst dat gij een vrouw in huis wou nemen voor de.. dingetjes... allee ja, voor de gezelligheid... Ja, sorry he pa... Ik kon toch niet weten dat gij een werkvrouw op het oog had..

SANDER : Dat versta ik, jongen. En gaat nu maar eens kijken hoe uw maat het stelt.

GUST : Dat is waar ook. De Omer ! Ik hoop dat hij het overleefd heeft.

SANDER : Doe hem de groeten van mij...

(Gust vlug af naar buiten. Sander zoekt terug in de gazet naar het nummer dat hij daarstraks intikte)

SANDER : Mensen, mensen, ik zal dat kind maar eens opbellen en haar van de situatie op de hoogte brengen. Met een beetje geluk speelt ze het spelletje wel mee... Ha, hier is het nummer... (tikkt nummer in) Oef, het belt al... wat een geluk... vooruit nu, pakt die telefoon af...

(Maria uit keuken met schort aan, eventueel met gekke tekst op)

MARIA : (in deurgat) Zeg pa, blijft gij ook eten straks?

SANDER : (haakt vlug in) Neen, ik blijf niet eten.

MARIA : Niet?

SANDER : Neen, ik moet dringend weg. (recht, richting buitendeur)

MARIA : Ge moet het zelf weten, pa. Ik heb vlees genoeg.

SANDER : Ik weet het, kind, maar ik heb geen tijd... (af)

MARIA : Geen tijd... oké.. (wil keuken terug in gaan, maar draait zich dan snel om) Maar die liep naar buiten ! In zijn pyjama !! Paaaa !! Paaa !! (snel via buitendeur af) (Gust komt na een tijdje binnen op lege scène)

GUST : Pa ! Pa ! Waar zit die toch... (kijkt in kamers achteraan) Ik moet aan sigaretten kunnen geraken, maar ik heb geen geld meer. Hij moet me toch een paar euro kunnen lenen... Pa !! Waar zit gij nu?

(Marie-Jeanne, een wat oudere vrouw, komt binnen)

MARIE-JEANNE : Joehoeoe !!

GUST : Ja? Wat komt u hier doen? Hoe komt u hier binnen?

MARIE-JEANNE : De deur stond open. Ik dacht : ik ga maar ineens naar binnen.

GUST : En wat moet u hebben ?

MARIE-JEANNE : Dat is hier toch bij Verschueren?

GUST : Ja, dat is hier bij Verschueren. Hebt gij sigaretten bij?

MARIE-JEANNE : Sigaretten? Ja, waarom?

GUST : Fantastisch. Geef mij eens een sigaretje. Ik ga kapot van de zenuwen zonder sigaret.

MARIE-JEANNE : (neemt pakje uit haar tas en presenteert een sigaret) Hier, alstublieft.

GUST : (neemt sigaret en steekt ze aan) Dank u... Oooo... dat doet goed, zie...

MARIE-JEANNE : Ja, in verband met dat telefoontje van daarstraks. Ik dacht, ik zal mijnheer maar niet te lang laten wachten.

GUST : Dat is heel verstandig van u, madame. Ik had stilletjes gehoopt dat u hier rap zou zijn.

MARIE-JEANNE : Nu moet ik wel zeggen dat u veel jonger lijkt dan ik dacht...

GUST : Dat is wederkerig, madame.

MARIE-JEANNE : Maar ja, wat maakt het ook uit. Als we mekaar maar verstaan, dat is het voornaamste.

GUST : Dat is heel juist, madame. Ik zal u seffens het huis laten zien.

MARIE-JEANNE : Doet u maar rustig aan. Rookt u eerst uw sigaretje maar op. Ik heb tijd, hoor. Daarbij, we moeten niks forceren. Op mijn leeftijd kan dat gevaarlijk zijn.

GUST : De hoofdzak is dat alles er proper uit ziet.

MARIE-JEANNE : Wat dat betreft kan ik u gerust stellen, mijnheer Verschueren. Ik ben erg gesteld op properheid.

GUST : Gebruikt u Ajax of hebt u liever Mister Proper?

MARIE-JEANNE : Wablief?

GUST : Mister Proper, zeker? Ja, dat ruikt wel goed, he?

MARIE-JEANNE : Ik ben niet helemaal mee...

GUST : Och, wat maakt het ook uit. Als het maar proper is, zeg ik altijd.

MARIE-JEANNE : En zegt u maar Marie-Jeanne, dat is wat meer ontspannen om te beginnen.

GUST : Ik weet het... ik ben wat zenuwachtig. Valt dat hard op?

MARIE-JEANNE : Dat gaat wel over.

GUST : Ja, ziet ge, ik heb al een hele morgen niet meer gerookt en dan begin ik mij enorm op te winden.

MARIE-JEANNE : Mag ik even gaan zitten, mijnheer Verschueren?

GUST : Zegt maar Gust, dat is gemakkelijker.

MARIE-JEANNE : Gust. Juist. Ja, ziet ge, Gust, mijn benen kunnen zo lang niet meer staan. Ze kunnen er al langer hoe slechter tegen. Dat is de ouderdom, denk ik.

GUST : Dat geloof ik, euh... Marie-Jeanne. Zeg, gij zijt toch zeker dat ge dat hier gaat aankunnen?

MARIE-JEANNE : Dat zal wel meevallen, zeker?

GUST : Ik verwittig u liever op voorhand. Wij zijn hier een tamelijk wild huishouden gewoon, ziet ge.

MARIE-JEANNE : Ik weet wat ge wilt zeggen, maar ge moet geen schrik hebben. Als ik een goed badje heb gepakt ben ik weer helemaal als nieuw. Net als jong veulen.

GUST : Dat is dan toch al één geruststelling.

MARIE-JEANNE : Een jonge kerel als u en dan al direct problemen met de vrouw... Nog eens gecondoleerd, Gust. (neemt zijn hand vast)